1 • 2014

Vår kyrkas mission

Kirkkomme *Lähetys*

teema

Kirkon kumppanuus-neuvottelut

KIRKKOHALLITUS
Kirkon lähetystyön keskus

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Puhelin: 09 1802 283
Sähköposti: lahetyslehti.kirkkohallitus@evl.fi
Kirkkohallitus/KLK
Osoiterekisteri
PL 185, 00161 Helsinki

Julkaisija
Kirkon lähetystyön keskus
PL 185, 00161 Helsinki
Puhelin 09 18021
Faksi 09 1802 436
sakasti.evl.fi > Tutkimukset ja julkaisut > Lehdet

Päätoimittaja
Risto Jukko

Toimitussihteeri
Danielle Miettinen
danielle.miettinen@kolumbus.fi

Toimitus
Ville Auvinen
Kari Eskelinen
Paula Laajalahti
Maija Sankari
Juhana Sihvo
Johanna Södö
Vuokko Vänskä

Paino
Unigrafia Oy

Graafinen suunnittelu
Hanna Sario / Unigrafia Oy
Taitto
Leena Heikkilä

Painos
4000 kpl

Lehti ilmestyy
kaksi kertaa vuodessa.
Seuraava numero ilmestyy lokakuussa 2014.

Lehti lähetetään seurakuntiin, lähetyssihteereille, kirkon virassa oleville papeille, lehtoreille ja uskonnonopettajille. Tämän lisäksi ryhmäpostituksena esimerkiksi seuraaville tilaajaryhmille: kirkon lähetysjärjestöt, hiippakuntien tuomiokapitulit ja lähetystoimistot.

ISSN 0789-5135
ISSN 2242-3877 (verkko)

Kansikuva
Lähetyskumppanuusneuvottelujen osallistujat tutustuivat Helsingin tuomiokirkkoon.
Kuva: Joanna Lindén-Montes.

Kirkkomme Lähetys 1/2014

Lähetyskumppanuusneuvottelut Järvenpäässä

Suomen evankelis-luterilainen kirkko kutsui kaikkien virallisten kumppanuuskirkkojensa edustajat ensimmäiseen lähetysneuvotteluun. **Sivut 6–21.**

Seitsemän kysymystä evankelioinnista

Lähetysjärjestöt esittävät kysymyksiä kirkon suhteesta evankeliointiin. Vastaajana kirkon evankelioimisen työryhmän jäsen **Jouni Turtiainen.** **Sivut 22–23.**

Kuka omistaa Allahin?

Malesian viranomaiset takavarikoivat maaliskuussa Malesian Pipliaseuran raamattuvaraston. Syynä oli uusi raamatunkäännös, jossa Jumalasta käytetään nimitystä Allah. **Sivut 26–27.**

Moninaisuus, Oivallus, Dialogi

MOD-koulutus tekee kirkosta suvaitsevaisemman, uskoo maahanmuuttajatyön sihteeri **Marja-Liisa Laihia.** **Sivut 34–35.**

Mission partnership in focus

The theme of this issue of our journal, *The Mission of Our Church,* is the mission partnership consultation of the Evangelical Lutheran Church of Finland.

It is the most important international church gathering in our country this year and it took place in Järvenpää from March 31 to April 4. There were participants from some 30 partnership churches all over the world; altogether over 50 church delegates.

Another 70 persons were Finnish, either members of the National Church Council, the National Mission Council, dioceses or mission organisations. Important ecumenical guests from the World Council of Churches and the Lutheran World Federation as well the Conference of European Churches took part in the consultation, too.

Special emphasis in this consultation was given to listening to the voices from the global south and to enhancing mission co-operation when meeting with big global challenges.

Kevätsateen aikaan

RISTO JUKKO, dosentti, TT
kirkon lähetystyön keskuksen johtaja

KIRKKOMME HISTORIAN ensimmäinen lähetyskumppanuusneuvottelu on juuri pidetty Järvenpäässä. Tähän kansainväliseen neuvotteluun osallistui noin 50 edustajaa kirkon lähetysjärjestöjen virallisista yhteistyökirkoista eri puolilta maailmaa, ja hiukan enemmän suomalaisia.

Kumppanuusneuvottelujen yhteydessä myös lähetysjärjestöt pitivät kokouksia omien yhteistyökirkkojensa edustajien kanssa. Lukuisat seurakunnat ja hiippakunnat ovat saaneet näitä kumppanuuskirkkojen edustajia vieraikseen. Lähetys on liikkeellä.

MIHIN TÄLLAISELLA suurella kansainvälisellä kokouksella sitten pyrittiin? Kirkon lähetystyön toimikunnan mukaan tavoitteena oli ”pohtia yhdessä kumppanuuskirkkojen kanssa lähetystyön luonnetta ja tulevaisuutta. Tärkeää on kuulla kumppanuuskirkkojen edustajien ajatuksia siitä, millaisessa todellisuudessa he elävät ja millaisia toiveita heillä on yhteistyön kehittämisen ja työn painopisteiden valinnan suhteen.”

Suomalaisille lähetystyön toimijoille neuvottelu tarjosi mahdollisuuden tutustua kirkon lähetystehtävän monimuotoisuuteen.

Kokous välitti ja vahvisti sen viestin, jota Kirkon lähetystyön keskus ja kirkon lähetysjärjestöt ovat viime kuukausina korostaneet julkisessa keskustelussa: tämän päivän lähetystyö on ennen kaikkea yhteistyötä paikallisten kirkkojen kanssa, ja se tapahtuu niiden ehdoilla. Kumppanuusneuvottelu vahvisti yhteistyötä niiden suurten haasteiden edessä, joita kirkot yhdessä kohtaavat nopeasti muuttuvassa maailmassa.

TUOVATKO KUMPPANUUSKIRKKOJEN edustajat hengellisen kevätsateen (Joel 2:23) kirkkomme lähetykselle? Selkiintyykö Suomen ev.-lut. kirkon ja kumppanuuskirkkojen tehtävä osana Kristuksen maailmanlaajaa kirkkoa? Auttaako lähetyskumppanuusneuvottelu kirkon lähetysjärjestöjä toimimaan paremmin yhdessä?

Koska kokouksen vaikutukset alkavat tuntua vasta lähiviikkoina, -kuukausina, jopa -vuosina, on vielä liian varhaista arvioida tarkasti, millaiset ja kuinka syvät vaikutukset kokous kirkkomme lähetystyöhön jättää. Mutta jo se, että Suomen ev.-lut. kirkko järjestää ensimmäistä kertaa tällaisen kaikkien kumppanuuskirkkojen kokoontumisen, on vahva viesti kumppaneille siitä, että kumppanuus ja yhteistyö otetaan kirkossamme vakavasti ja että heitä halutaan aidosti kuunnella ja kuulla.

Samalla se kertoo kaikille siitä, että kirkkomme haluaa olla missionaarinen kirkko. Kevätsadetta – ja syyssadettakin – on ilmassa.

Risto Jukko

Kirkkomme Lähetys 50 vuotta sitten

Nyt kun maailma on kohdistanut terävää kritiikkiä lähetykseen ja koettaa saada meidät vaikenemaan, meillä on uusi tilaisuus tehdä oikein selväksi, että me todella tarkoitamme, mitä sanomme, ja että meidän ainoa motiivimme on, että maailma uskoisi Jumalan Jeesuksessa Kristuksessa sovittaneen koko maailman itsensä kanssa.

-- Eikö ole mahdollista, että Suuri Tutkija käyttääkin näitä arvostelijoita oman päämääränsä saavuttamiseksi? Eikö meidän tule tajuta kommunistien ankarista hyökkäyksistä, että me olemme päästäneet yhteiskunnallisen vanhurskauden profeetallisen sanoman hämärtymään; eikö kansainvälisyyden asian ajajien kritiikistä, että olemme tulkinneet kristinuskon enemmän yksilöllisesti kuin todella kosmillisesti ja universaalisti.

Pastori **Aleksi Vallisaari** *tarkasteli kirjoituksessaan Kirkkojen Maailmanneuvoston pääsihteerin, tohtori W.A. Visser ’t Hooftin Meksikossa pitämää puhetta vuodelta 1963.*

Jaakko Rusama on sekä luterilaisen että anglikaanisen kirkon pappi, joka toimii vapaa-ajallaan jalkapalloerotuomarina.

Aarne Ormio

”Kaiken voi tehdä

Ekumeniikan dosentti Jaakko Rusama haaveilee kirkosta, jossa uskalletaan heittäytyä uuteen virheitä pelkäämättä. Rusama aloitti helmikuun alussa lähetysteologina Kirkon lähetystyön keskuksessa.

Millainen mies on Kirkkohallituksen uusi lähetysteologi?

Olen kotoisin Turusta, suorittanut teologisen maisterintutkinnon Helsingin yliopistossa ja väitellyt tohtoriksi Englannissa Cambridgen yliopistossa. Olen kolmen aikuisen pojan isä.

Olen sekä luterilainen että anglikaaninen pappi. Olen palvellut mielenkiintoisissa tehtävissä yliopistossa, Kirkkohallituksessa, Suomen ekumeenisen neuvoston pääsihteerinä, Suomen Lontoon kulttuuri-instituutin johtajana, erikoissuunnittelijana Opetushallituksessa, kehittämispäällikkönä Suomen Akatemiassa.

Olen ekumeniikan dosentti Helsingin yliopistossa, Åbo Akademissa ja Itä-Suomen yliopistossa. Vapaa-aikana urheilen ja toimin jalkapalloerotuomarina.

> Pro Missione -kuoron harjoitukset olivat kerran viikossa Lähetyskirkon parvella.

Miksi kiinnostuit lähetystyöstä?

Minulla on vieläkin käytössä Oshigambo-viivotin muistona koulu- ja opiskeluaikojen lähetysharrastuksesta. Nuoruuteeni kuuluivat seurakunnan lähetyspiirit ja -juhlat.

Tuure Vapaavuori ja monet muut lähetysjärjestöjen hienot ihmiset vaikuttivat käsityksiini kirkon olemuksesta. Opiskeluaikoina lauloin Pro Missione -kuorossa **Hannu Vapaavuoren** johdolla, harjoitukset olivat kerran viikossa Lähetyskirkon parvella.

Miten perustelet lähetystyön henkilölle, joka ei sitä ymmärrä eikä hyväksy?

Seurakunta on aina missionaarinen. Tämä käsitys nousee kolmiyhteisen Jumalan olemuksesta. Kirkko julistaa sanomaa pelastuksesta Kristuksen sovitustyön kautta, se ei voi delegoida tätä tehtäväänsä jollekin muulle.

Kirkkolaki ja kirkkojärjestys antavat lähetystyölle tukevan selkänojan. Kirkkolaissa lähetystyö määritellään seurakunnan tehtäväksi (4. luku § 1) ja kirkkojärjestyksen mukaan ”seurakunnan ja sen jäsenten tulee edistää lähetystyötä, jonka tarkoituksena on evankeliumin levittäminen niiden keskuuteen, jotka eivät ole kristittyjä” (4. luku § 4).

uudella tavalla”

Miten suomalaisia luterilaisia voisi innostaa mukaan lähetystyöhön?

Lähetystyö seurakunnassa ei ole palkatun henkilöstön varassa eikä heidän johdossaan, vaan koko seurakunta sekä todistaa että lähettää Pyhän Hengen johdossa.

Vivamon lähetysneuvottelusta kaikuu edelleen tärkeä viesti: ”Kristuksesta todistaminen on jokaisen kirkon, kristillisen yhteisön ja järjestön ja yksityisen kristityn tehtävä.” Myös yhteistyö maahanmuuttajaseurakuntien kanssa voisi innostaa meitä.

Missiologia ei ole suosittu tutkimusala. Miten siitä saisi suositumman?

Missiologia on hyvinkin suosittu tutkimusala eri puolilla maailmaa, koska se on menetelmiltään laaja-alainen ja poikkitieteellinen.

Olen ollut mukana ajamassa missiologian professuuria Suomeen jo 1990-luvulla. On sääli, että se ei vieläkään ole itsenäinen akateeminen oppiaine. Vain Helsingin yliopistossa on määräaikainen yliopistonlehtorin tehtävä. Toivon Suomen kirkkojen ja yhteisöjen panostavan yhdessä missiologiaan.

Mitä olet viimeksi tutkinut ja mistä olet luennoinut?

Olen keskittynyt kirkon olemukseen, itseymmärrykseen, uskonnollisen uskon tulkintoihin sekä uskontojen kohtaamiseen eli dialogeihin eri muodoissaan.

Mikä ilahduttaa sinua kirkon lähetystyössä?

Suomalaisella lähetystyöllä on hieno historia, hyvä maine eikä kolonialismin leimaa ja rasitetta. Suomalaista lähetysteologiaa tehdään osana globaalia maailmanlähetystä ja osana yhden Kristuksen kirkon todistusta.

Millaiset näköalat innostavat sinua uuden työsi alussa?

Kirkkojen maailmanneuvosto ja Luterilainen Maailmanliitto haastavat hienolla tavalla kirkkomme lähetysajattelua, kun lähetysstrategiaa ryhdytään pian päivittämään.

Lähetysstrategia vahvistaa kirkon itseymmärrystä ja viestimme ymmärrettävyyttä. Emme vain reagoi siihen mitä tapahtuu, vaan olemme aktiivisia ja aloitteellisia. Tiedostamme sen, että kirkoilla ja kristillisillä yhteisöillä on erilaisia lähetyskäsityksiä. Tarvitsemme kohtaamista, kuuntelemista ja toistemme työn arvostamista.

Strategiseen ajatteluun toivon paljon unelmia, suostumista erehtymiseen, avoimuutta muutokselle ja rakenteiden uusille järjestelyille. Meidän tulee heittäytyä maailman elämään ja uskaltaa sanoittaa kirkon olemusta rohkeasti monien uskontojen ja arvomyllerryksen keskellä.

Danielle Miettinen

teema

Yhdessä Emmauksen tiellä

Kirkon ensimmäinen lähetyskumppanuusneuvottelu oli kuin opetuslasten ja Jeesuksen yhteinen hetki Emmauksen tiellä, kirjoittaa Risto Jukko. ***Kirkkomme Lähetys*** *julkaisee neuvotteluista tuhdin raportin sekä puheiden tiivistelmiä sivuilla 6–21.*

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon lähetyskumppanuuskirkot kokoontuivat maalis-huhtikuun vaihteessa Järvenpäähän historian ensimmäiseen lähetyskumppanuusneuvotteluun. Se oli kansainvälisin luterilainen kokoontuminen Suomessa sitten vuoden 1963, jolloin Helsingissä pidettiin Luterilaisen maailmanliiton yleiskokous.

Arkkipiispa Kari Mäkinen tapasi Kirkon kumppanuusneuvotteluissa ystävyyskirkkojen edustajia muun muassa Pakistanista. Vasemmalla johtava pastori Rashid Nazir ja oikealla rehtori Reena Patrick Peshawarista. Kuva: Aarne Ormio

Keskityimme neljän päivän ajan teemaan ”Tulkoon sinun valtakuntasi”. Etsimme ja koimme yhteyttä sekä mietimme kumppanuuden kysymyksiä täysistunnoissa ja pienryhmissä. Lämminhenkinen neuvottelu alkoi messulla ja loppui juhlavaan päätösmessuun. Mukana oli edustajia noin 30 kumppanuuskirkosta eri puolilta maailmaa. Kaikkiaan osallistujia oli noin 120, joista 50 kumppanuuskirkoista.

Suomalaiset osallistujat olivat hiippakuntien, seurakuntien, kirkon keskushallinnon sekä lähetysjärjestöjen edustajia. Mukana oli myös ekumeenisia vieraita.

Kovia kohtaloita

Globalisoituneessa ja epäoikeudenmukaisessa maailmassa kirkot tarvitsevat toisiaan voidakseen yhdessä osallistua Jumalan niille antamaan lähetystehtävään. Järvenpäässä Kirkon koulutuskeskuksen tiloissa keskusteltiin siitä, miten keskinäinen kumppanuus on tähän asti toteutunut ja miten se voisi tulevaisuudessa kehittyä kohti parempaa kuuntelemista, omasta jakamista ja aitoa kohtaamista.

Kumppanuuskirkot toimivat hyvin erilaisissa ympäristöissä ja ne ovat hyvin erikokoisia. Esimerkiksi Bangladeshissa kumppanuuskirkkoon kuuluu noin 1000 jäsentä, kun taas Kiinan kristillinen neuvosto edustaa vähintään 23 miljoonaa kiinalaista kristittyä.

Monet kirkot toimivat niin vaikeissa olosuhteissa, että niitä on Suomessa vaikea edes ymmärtää. Köyhyys, väkivalta, sairaudet, epäoikeudenmukaisuus ja sortavat rakenteet ovat monelle kumppanuuskirkolle arkipäivää. Ne tekevät lähetystyön vaikeaksi, joskus lähes mahdottomaksi.

Joanna Lindén-Montes

> Tulkoon sinun valtakuntasi.

Koulutusta kaivataan

Meidän suomalaisten tärkeä tehtävä oli kuunnella globaalin etelän ja idän kirkkojen ääntä. Ylivoimaisesti suurimmat haasteet kumppanuuskirkoille ovat teologinen ja muu koulutus sekä itsekannattavuus.

Ne nostivat esiin myös johtajuuskysymykset, hallinnon, diakonian sekä työntekijävaihdon. Lähetyksen ja diakonian suhteista todettiin, että diakonia on oleellinen osa lähetystä ja näiden erottelusta pitäisi päästä eroon.

Neuvottelu auttoi kumppanuuskirkkoja ymmärtämään kirkkomme lähetysrakenteita. Myös kirkon lähetysstrategia sai niiltä täyden tuen. Ne toivoivat kirkon ohjaavan järjestöjä vahvemmin, jotta kirkon omistajuus perustehtävässään voisi vahvistua nopeasti.

Järjestöjen suhteen kumppanit esittivät muun muassa kysymyksen, miten saman kirkon kaksi eri lähetysjärjestöä voivat olla eri mieltä naispappeudesta ja kilpailla keskenään varoista.

Kirkon lähetystyön toimikunnan puheenjohtaja, Lapuan piispa **Simo Peura** loi puheenvuorossaan katsauksen kirkkomme lähetyskumppanuusperiaatteisiin. Suhteiden syvenemistä osoitti muun muassa Etiopian Mekane Yesus -kirkon pääsihteerin **Berhanu Ofgaan** puheenvuoro. Ofgaa sanoi kirkkonsa toivovan suoraa yhteyttä Suomen ev.-lut. kirkon kanssa.

MINÄ TOIVON

Järvenpään kumppanuusneuvottelujen osallistujat kertovat, mitä he toivovat yhteistyöltä Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kanssa.
Kuvat: Aarne Ormio

Lähetysjohtaja, pastori
Martin LalThangliana
Myanmarin luterilainen kirkko

> **Johtajien koulutusta** sekä apua nuorten innostamisessa evankelioimistyöhön.

Vikaari
Olav Panchu
Inkerin evankelis-luterilainen kirkko

> **Yhteistyön kehittymistä** ja kasvamista sekä keskinäisten suhteiden vahvistumista.

Pastori
Nerguisaikhan Myadagmaa
SainMedeen luterilainen kirkko, Mongolia

> **Evankeliumin levittämistä** yhdessä uusille alueille.

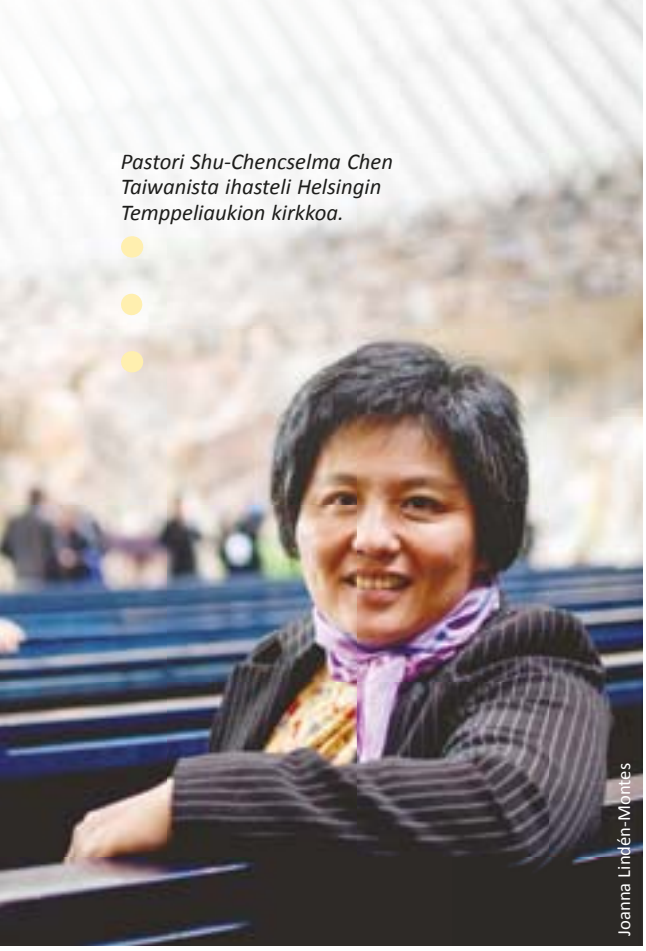
Joanna Lindén-Montes

Pastori Shu-Chencselma Chen Taiwanista ihasteli Helsingin Temppeliaukion kirkkoa.

Aarne Ormio

Pastori Rashid Nazir Pakistanista kertoo kotimaansa kuulumisia.

Medialähetysjohtaja Juha Auvisella ja malawilaisella piispalla Joseph Paul Bvumwella oli asiaa Luterilaisen Maailmanliiton pääsihteerille Martin Jungelle.

Järjestöjen identiteetti esillä

Lähetystyö on tullut vaiheeseen, jossa paikallisen kirkon yhteyttä lähettävään kirkkoon ei voi enää hoitaa vain lähetysjärjestön kautta. Tämä tuli esiin monen kumppanuuskirkon puheenvuoroissa. Tähän liittyy kysymys lähetysjärjestöjen identiteetistä: pitävätkö ne itseään kirkkoina vai kirkkoa palvelevina järjestöinä?

Kirkon lähetystehtävän toteuttaminen tarkoittaa todistuksen, palvelun ja vaikuttamisen lisäksi myös kristillisen toivon ylläpitämistä maailmassa. Yhteys on aidosti hengellinen: kumppanuuskirkoissa rukoillaan Suomen evankelis-luterilaisen ja muidenkin pohjoisen kirkkojen puolesta.

Kumppanuusneuvottelu tuotti valtavan määrän aineistoa. Vieraidemme ajatuksia ja palautetta koottiin alustuksista, puheenvuoroista, paneeleista sekä ryhmä- ja raamattutyöskentelyistä. Aineiston työstäminen alkaa välittömästi Kirkon lähetystyön keskuksessa. Materiaalista riittää ammennettavaa vuosiksi seurakunnissa, hiippakunnissa ja lähetysjärjestöissä. Kumppaniemme palaute tulee myös ottaa huomioon kirkkomme seuraavassa lähetysstrategiassa.

Tapaaminen viritti monen suuntaisia yhteyksiä ja prosesseja. Syntyi tunne, että olemme kumppaneina kuin kaksi Jeesuksen opetuslasta Emmauksen tiellä. Kuljemme eteenpäin vaikka välillä haparoimmekin (Luuk. 24). Lähetyskumppanuusneuvottelu ei ollut päätepiste, vaan tien alku.

Risto Jukko
Kirkon lähetystyön keskuksen johtaja

Aarne Ormio

Näin neuvottelut syntyivät

Lähetyskumppanuusneuvottelut kasvoivat neljästä juuresta. Tärkein niistä on kirkon lähetysstrategia, joka korostaa kumppanuutta ja kirkon vahvistuvaa omistajuutta lähetystehtävästään. Lähetysstrategia korostaa lähetyksen ja ekumenian yhteyttä: lähetysjärjestöjen kumppanuuskirkkojen kanssa solmimat sopimukset ovat osa kirkon ekumeenisia suhteita.

Toinen juuri on vuonna 2002 Tampereella pidetty lähetystyön ja kansainvälisen diakonian kongressi ”Jaetaan ilo”. Kolmas juuri ovat Suomen Lähetysseuran kaksi kumppanuuskonsultaatiota 2000-luvulla sekä ulkomaisten sisarkirkkojen vastaavat neuvottelut.

Kirkon lähetystyön toimikunta alkoi valmistella kirkon lähetyskumppanuusneuvottelua viisi vuotta sitten. Teemaa, ajankohtaa ja paikkaa puntaroitiin monesta näkökulmasta. Ajankohtaa ja paikkaa vaihdettiin pariin otteeseen.

Tavoitteeksi asetettiin kumppanuuskirkkojen mahdollisimman hyvä kuuleminen. Alusta asti oli tärkeää, että neuvottelu olisi selkeästi kirkon lähetyskumppanuusneuvottelu. Toisaalta valmistelu edellytti kaikilta lähetysjärjestöiltä sitoutumista ja hyvää yhteistyötä.

Neuvottelu oli melkoinen ponnistus. Kirkon lähetystyön keskus sai lopulta hankkeeseen määrärahat ja sen projektisihteeriksi FM **Katariina Ylikännön**.

Risto Jukko

MINÄ TOIVON

Järvenpään kumppanuusneuvottelujen osallistujat kertovat, mitä he toivovat yhteistyöltä Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kanssa.

Alice Ranjeeta Dungdung,
Evankelis-luterilainen Gossner-kirkko

”**Vahvistumista yhteisellä** matkalla ja ilosanoman levittämistä kaikkialle.

Diakoni
Susan Nolari Kirionki,
Kenian evankelis-luterilainen kirkko

”**Ilman yhteistyötä** ei ole mahdollista järjestää tämänkaltaisia neuvotteluja.

Pastori
Annah Nguvauva,
Botswanan evankelis-luterilainen kirkko

”**Yhteisymmärrystä tavoitteistamme** ja etenemistä niitä kohti.

Lähellä Sanaa
olemme lähellä toisiamme

Raamattukouluttaja Eero Junkkaala sai tehtäväkseen opettaa Kirkon kumppanuusneuvotteluissa Raamatun asemasta kirkoissa. Mieluinen tehtävä alkoi pian hirvittää.

Aarne Ormio

Sari Savela

Aarne Ormio

Sain tehtäväkseni valmistella raamattutyöskentelyn Kirkon lähetyskumppanuusneuvotteluun. Aiheekseni annettiin *Our challenges and God's word,* Meidän haasteemme ja Jumalan sana.

Otin tehtävän mielelläni vastaan, vaikka se alkoi aika pian hirvittää. Mitä osaisin sanoa yhteistyökirkkojemme johtajille? Mihin haasteisiin nyt pitäisi vastata? Mitkä raamatunkohdat olisi otettava tutkistelun aiheeksi? Mitä sellaista osaisin sanoa, josta olisi hyötyä henkilöille, jotka ovat avainasemassa kirkoissaan eri puolilla maailmaa?

Avasin uuden tiedoston ja kirjoitin siihen: nyt on aloitettava rukous tämän asian puolesta.

En tunne kulttuureja

En tunne maailman kulttuureja enkä yhteistyökirkkojemme kontekstia. Olen tosin vieraillut kymmenessä maassa opetustehtävissä, asunut kolme vuotta Tansaniassa ja kolme kuukautta Nepalissa.

Jokaisessa maassa on ollut tunne, että maailmat ja kulttuurit ovat kaukana toisistaan, eikä missään voi olla varma, miten ihmiset eri maissa ymmärtävät samat asiat.

Toisaalta on vahvistunut käsitys, että ollessamme kristinuskon ytimessä olemme sittenkin hyvin lähellä toisiamme. Meillä on sama Raamattu (he luottavat siihen enemmän kuin me) ja sama Jeesus (joka heille on itsestään selvästi ainoa pelastustie).

Pitäydymme samaan uskontunnustukseen ja useimpien kanssa ainakin periaatteessa myös luterilaisen kirkon tunnustuskirjoihin.

Meitä yhdistää myös ihmisen osa: toisen hätä on minunkin huoleni ja iloinen katse piristää pilvisen päivän.

Eri näkökulmat

Miettiessäni teemaa *Meidän haasteemme* ja *Jumalan sana* en voi välttyä vaikutelmalta, että me läntisen kristikunnan väki lähestymme asiaa eri suunnalta kuin Afrikan ja Aasian kirkot. Me lähestymme haasteiden, he Jumalan sanan näkökulmasta.

Me kysymme, miten tämän päivän ihminen kuulee kirkon viestin ja pohdimme, voisiko sitä jollain tavalla viilata tähän aikaan sopivammaksi.

Me korostamme ihmisten kohtaamisen tärkeyttä, läsnäoloa, jumalanpalvelusten monipuo-

> Meidän tulisi oppia heiltä Raamattuun luottamista.

lisuutta ja parempaa viestintää. Jumalan sanan rooli saattaa olla vain yksittäisen raamatunkohdan etsimisessä viestimme tueksi.

He lähtevät liikkeelle Raamatusta. He korostavat Jumalan sanan merkitystä kirkon elämässä, ja pohtivat, miten Raamatun sana elettäisiin kirkossa todeksi.

Kumpi on parempi lähestymistapa? Luulen, että meidän tulisi oppia heiltä Raamattuun luottamista ja evankelioimisrohkeutta ja heidän tulisi oppia meiltä ihmisten sielunhoidollista kohtaamista ja nykyaikaisen viestinnän tärkeyttä.

Etelän ja pohjoisen kirkkojen yhteistyö ja vuorovaikutus on välttämätöntä, jotta maailmanlaaja kristikunta voisi kasvaa ja vahvistua, eivätkä sen eri osat eriytyisi liikaa toisistaan.

Kirkkojen tulee kuunnella toisiaan herkällä korvalla, olemmehan osa globaalia Kristuksen ruumista. Kukaan ei voi sanoa, ettemme tarvitse jotakuta toista.

Parannuksen aika

Haasteemme ovat hyvin erilaisia kuten myös vastauksemme niihin. Kullakin kirkolla on omat vahvuutensa ja omat heikkoutensa. Meillä on erilaisia armolahjoja ja Jumala toimii eri tavoin eri puolilla maailmaa.

Jumala ei kuitenkaan voi koskaan toimia itseään vastaan eikä Sanaansa vastaan.

Jokainen kristitty on syntinen ja siksi altis monenlaisille harha-askelille. Koska kirkot koostuvat syntisistä ihmisistä, ne voivat tehdä linjauksia, jotka eivät ole Jumalan sanan mukaisia. Siksi meidän tulee kehottaa ja rohkaista toinen toistamme myös jatkuvaan parannuksen tekemiseen.

Viimeksi tulin Nepalista. Kirkko kasvaa siellä huimaa vauhtia. Mitä voisimme siltä oppia? Nepalin kristityt sanoivat, että jokainen kristitty on evankelista. Ainakin tämän voimme tietää.

Mitä voisimme heille viedä? Vähintään seistä heidän rinnallaan, osallistua kirkon kasvukipuihin, tukea köyhää kirkkoa taloudellisesti ja antaa panoksemme sen opetuksen ja johtajuuden rakentamiseen.

Eero Junkkaala

MINÄ TOIVON

Järvenpään kumppanuusneuvottelujen osallistujat kertovat, mitä he toivovat yhteistyöltä Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kanssa.

Evankelista
Sudajit Sornpan,
Thaimaan evankelis-luterilainen kirkko

Rukousta ja työntekijöitä. Työtoveruutta julistus- ja seurakuntatyöhön.

Johtaja, pastori
Leevi Reinaru,
Viron evankelis-luterilainen kirkko

Aikaa tapaamisiin ja toistemme kuuntelemiseen.

Johtaja
Chondon Soren,
Bangladeshin evankelis-luterilainen kirkko

Tukea opetuksessa. Tarvitsemme uusille pastoreille koulutuskeskuksen ja laadukasta teologian ja Raamatun opetusta.

Ekumeniaa erimielisyyden hetkellä

Lähetyskumppanuusneuvotteluun osallistui kolme ekumeenista tarkkailijaa. Ortodoksien edustaja Riina Nguyen muistutti, että kumppanuuteen kuuluva avoimuus koetellaan erimielisyyden hetkellä.

Aarne Ormio

Pääsihteeri Heikki Huttunen Suomen ekumeenisesta neuvostosta, Vapaakirkon lähetysjohtaja Richard Brewis Suomen vapaakristillisestä neuvostosta ja toiminnanjohtaja Riina Nguyen Filantropiasta keskustelivat luterilaisesta lähetystyöstä.

Lähetyskumppanuusneuvotteluihin osallistui kolme ekumeenista tarkkailijaa. He olivat pääsihteeri **Heikki Huttunen** Suomen ekumeenisesta neuvostosta, Vapaakirkon lähetysjohtaja **Richard Brewis** Suomen vapaakristillisestä neuvostosta ja toiminnanjohtaja **Riina Nguyen** Filantropiasta, joka on ortodoksisen kirkon kansainvälisen diakonian ja lähetystyön järjestö.

Nguyen mukaan kumppanuuteen kuuluva avoimuus ja luottamus joutuvat koetukselle erimielisyyden hetkellä.

”Silloin mitataan luottamuksen lujuutta ja sitä, mitkä asiat nousevat erimielisyyksien yläpuolelle,” Nguyen sanoo.

> Tarvitsemme toisiamme, jotta kuvamme Kristuksesta olisi täydellisempi.

Yhteisiksi koetut asiat, kuten yhteinen todistus tai toiminta heikoimmassa asemassa olevien puolesta voivat hänen mukaansa lieventää vastakkainasettelua.

Luterilaisista lähetysjärjestöistä Riina Nguyen tuntee parhaiten Suomen Lähetysseuran, jonka työntekijöihin hän on tutustunut Etiopiassa. Hänen mielestään Lähetysseuran työ muistuttaa paljon Filantropian työtä. Hän arvostaa Lähetysseuran periaatteissa syrjimättömyyttä ja kokonaisvaltaisuutta. Hän seuraa luterilaisen lähetystyön uutisia *Kotimaa*-lehdestä, joka antaa aiheelle hänen mielestään positiivista näkyvyyttä.

Silmät auki maailmalle

Suomen ekumeenisen neuvoston pääsihteeri Heikki Huttunen pitää lähetystyön suurena saavutuksena Suomessa jo kauan jatkunutta kansainvälisyyskasvatusta, josta on hyötynyt koko kansakunta. Jo 150 vuotta sitten alkanut työ on avannut suomalaisten silmät maailmalle.

”Suuri osa kiitoksesta kuuluu luterilaiselle lähetystyölle.”

Suomen Vapaakirkon lähetysjohtaja Richard Brewis muistutti, että jokaisen kirkon tehtävä on paitsi opettaa myös olla oppijan paikalla.

”Meidän on hyvä kysyä itseltämme, olemmeko aina opettamassa vai voimmeko myös oppia uutta. Mikään kirkkokunta ei omista koko totuutta Kristuksesta. Tarvitsemme toisiamme, jotta kuvamme Kristuksesta olisi täydellisempi”, Brewis sanoi.

Hän kertoi oppineensa paljon varsinkin niiltä kristityiltä, jotka ovat kärsineet uskonsa tähden.

Brewis arvostaa luterilaisen kirkon lähetyksen suunnitelmallisuutta ja pitkäjänteisyyttä. Samalla hän ihmettelee keskustelua siitä, mikä on oikea lähetysjärjestö ja mikä ei.

”Tehtävä on niin suuri, ettei mikään lähetysjärjestö selviydy siitä yksin. Kaikkia tarvitaan.”

Etelän nuorissa ja nopeasti kasvavissa seurakunnissa on paljon henkilöresursseja. Meillä pohjoisessa on puolestaan rahaa ja kokemusta. Brewisin mukaan haasteena on kerätä voimavarat yhteen, jotta voimme viedä evankeliumin sinne, missä ei ole vielä seurakuntia.

Juhana Sihvo

MINÄ TOIVON

Järvenpään kumppanuusneuvottelujen osallistujat kertovat, mitä he toivovat yhteistyöltä Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kanssa.

Pastori
Feymi Madzhirov,
Istanbulin luterilainen kirkko

”**Palaamista Sanaan** ja tunnustukseen ja pitäytymistä niissä.

Lähetystyöntekijä
Maki Ikegami,
Hongkong, Länsi-Japanin evankelis-luterilainen kirkko

”**Yhteistyömuotoja,** jotka sopivat Japanin tilanteeseen.

Pastori
Gerardo Alberto Hands Colmenares,
Venezuelan evankelis-luterilainen kirkko

”**Kasvavaa ymmärrystä** lähetystyöstä ja yhteistyön järjestämisestä. Olemme kumppaneita, mutta ilman lähetystyöntekijöitä.

Viemmekö maailmalle arvoja vai evan

Juhana Sihvo kuunteli kumppanuusneuvottelujen keskusteluja paikallisseurakunnan työntekijän korvilla. Sihvo toivoo, että rohkea keskustelu jatkuu.

Aarne Ormio

Olen kuullut puhetta, että lähetystyössä ei saa viedä omia arvojaan muihin maihin. Pitäisi viedä vain puhdasta evankeliumia. Kauniilta kuulostava tavoite on mahdoton toteuttaa, mutta lisäksi huono lähtökohta seurakunnan työlle.

Arvojen piilottaminen voi olla romanttinen unelma, johon liittyy pyrkimys piilottaa lähetystyöhön kuuluvia rasitteita.

Erilaisten arvojen lisäksi lähetystyön haasteita ovat kolonialistinen menneisyys sekä varallisuuteen ja kulttuureihin liittyvät erot. Nämä edellyttävät jatkuvaa työstämistä, mikä ei kuitenkaan toteudu niin, että yritetään luoda arvovapaa vyöhyke.

Seurakunnan työntekijänä esitän kirkkojen ja lähetysjärjestöjen johtajille toiveen: jatkakaa lähetyksen kumppanien kanssa hyvin käynnistynyttä ja avointa keskustelua kipeistäkin aiheista. Järvenpään keskusteluissa nousi odotetusti esille, että kirkoilla on erilaisia näkemyksiä pappisviran avaamisesta naisille ja varsinkin samaa sukupuolta olevien liitoista.

Edustamme aina arvojamme

Inkerin kirkon piispa **Aarre Kuukauppi** toivoi suomalaisten kumppanien ymmärtävän heidän kulttuurisen tilanteensa. Ettemme menisi kertomaan heille, että naisten on päästävä papeiksi tai että kirkon työntekijöiden pitää saada olla homoseksuaaleja.

Nämä esimerkit osoittavat, että vaikka emme painosta ulkomaisia kumppaneitamme, me edustamme aina oman kirkkomme, maamme ja kulttuurimme arvoja.

keliumia?

On vaikea vaieta, jos joku selittää, että homoseksuaaleja ei ole olemassa. On hankala olla hiljaa, kun joku kertoo, ettei Pyhä Henki toimi naispuolisten pappien kautta, kun oma kokemus on toinen. Teemme kuitenkin oikein, kun jatkamme arvoinemme työtä kumppanikirkoissa, pitkälti heidän ehdoillaan, vaikka näkemyksemme poikkeaisivat toisistaan.

Luterilaisen maailmanliiton pääsihteeri **Martin Junge** muistutti, että seurakunnan ja kirkon olemukseen kuuluu sekä paikallinen että maailmanlaaja ulottuvuus. Meidän tulee sitoutua vahvasti omaan kulttuuriimme, sillä muuten asetumme toisten yläpuolelle. Toisaalta seurakunnan on oltava universaali ja yhteinen, sillä muuten ajaudumme nurkkakuntaisuuteen.

> Me edustamme aina oman kirkkomme, maamme ja kulttuurimme arvoja.

Universaaliin yhteyteen

Tämä on tärkeää myös lähetystyössä. Ilman universaalia uskon yhteyttä seurakunta ei löydä aitoa itseymmärrystä. Ja toisaalta universaali ja yhteinen usko edellyttää kumppanikseen paikallisuuden. Muutoin lähetystyötä tekevä kirkko muuttuu imperialistiseksi projektiksi.

Lähetystyö haastaa sekä lähettävän että vastaanottavan kirkon edustajat vuorovaikutukseen, jonka pitäisi olla teologisesti molempia osapuolia ravitsevaa. Tämä toteutuu jo niiden parissa, jotka osallistuvat lähetystehtävän toteuttamiseen paikallisseurakunnissa kotimaassa. Jokaisen osa ei ole lähteä lähetystyöhön, mutta jokainen osallistuu maailmanlaajaan tehtävään.

Toivon, että työ, jota kirkkomme tekee maailmalla, edustaa parasta, mitä voimme antaa. Järvenpään tärkeän ja historiallisen neuvottelun jälkitunnelmissa toive kuulostaa kohtuulliselta.

Juhana Sihvo

MINÄ TOIVON

Järvenpään kumppanuusneuvottelujen osallistujat kertovat, mitä he toivovat yhteistyöltä Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kanssa.

Piispa
Ndaye Mbuanya,
Afrikan evankelis-luterilainen kirkko

Tukea koulutukseen. Toimimme laajalla alueella ja meillä on vain vähän työntekijöitä.

pääsihteeri, pastori
Bernahu Edossa Ofgaa,
Etiopian evankelinen Mekane Yesus kirkko

Kokemusten ja näkemysten jakamista kirkon työntekijöiden, opettajien ja maallikoiden vaihto-ohjelman kautta.

Presidentti
Chul Hwan,
Korean luterilainen kirkko

Henkilökohtaisten suhteiden vahvistamista vierailuilla ja tapaamisilla.

Koonneet: Johanna Hyttinen, Saara Bengtsson ja Helena Laavi
Kuvat Aarne Ormio

Mihin tarvitsemme

Kirkkojen maailmanneuvoston pääsihteeri Olav Fykse Tveit kysyy, onko muutos lähetyskäsityksissämme todella muuttanut meitä.

NYKYAIKAINEN LÄHETYSLIIKE syntyi eurooppalaisen herätyskristillisyyden piirissä. Sen taustana olivat läntisen maailman laajentuminen ja valistus.

Monet uskovaiset sitoutuvat voimakkaasti yhteiseen näkyyn levittää evankeliumia kiireesti, sanoin ja teoin.

SUHTEISSA ETELÄN kirkkoihin oli kuitenkin holhoavaa asennetta, paternalismia. Nykyisen lähetysaikakauden voimakas heikkeneminen alkoi näkyä selvästi toisen maailmansodan jälkeen.

Lähetystoimintaa leimasi syvä syyllisyyden tunto, mikä johti lähetystyöntekijöiden määrän vähenemiseen.

Mutta kun yksi lähetyksen aikakausi väistyi, syntyi uusi lähetyksen aikakausi. Tämä tapahtui samaan aikaan kun siirtomaat itsenäistyivät ja ekumeeninen liike ja sen järjestöt kehittyivät foorumeiksi, joissa kirkot tukivat toisiaan.

Kolmannen maailman kirkkojen kasvava itsetietoisuus ja halu osallistua lähetykseen paikallisesti ja maailmanlaajuisesti osoittavat, että uusi aikakausi on merkittävä.

Aarne Ormio

> Kun yksi lähetyksen aikakausi väistyi, syntyi uusi lähetyksen aikakausi.

kumppanuutta?

EKUMEENINEN LIIKE vaikutti merkittävästi maailmanlähetyksen muutokseen. Maailmanlähetys ei tarkoittanut enää vain läntisten kirkkojen lähetystyötä muualla maailmassa. Nyt se tarkoitti sitä, että kaikki kirkot osallistuivat maailmanlähetykseen kaikissa maanosissa.

Ekumeeninen teologia kehittyi tämän muutoksen keskellä ja perustui keskinäiseen vuorovaikutukseen. Siihen sisältyy toinen toiseltaan oppiminen ja haastavien kysymysten esittäminen.

Toisena periaatteena on ihmisten, voimavarojen ja taitojen jakaminen. Kolmas tärkeä periaate ekumeenisessa teologiassa on kumppanuus. Kumppanuudessa päätökset tehdään niin, että kaikilla on yhtäläinen mahdollisuus osallistua.

EKUMEENINEN VUOROVAIKUTUS, jakamisen ja kumppanuuden malli ovat muuttaneet kirkkojen lähetystyön käytäntöjä. On kehitetty uusia lähetystyöntekijöiden lähettämisen ja vastaanottamisen tapoja sekä luotu uusia kirkollisia rakenteita lähetykselle.

Silti en voi olla kysymättä, mihin tasavertainen kumppanuus on tarkoitettu. Olemme onnistuneet luomaan uuden identiteetin lähetyksen globaalina perheenä. Mutta millaista lähetystä varten? Miten kokemuksemme on todella muuttanut meitä ja lähetyskäsityksiämme?

Näihin kysymyksiin tarvitaan vastauksia kaikilta Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kumppanuuskirkoilta.

OLEMME KÄSITTÄÄKSENI kehittäneet Suomen luterilaisen kirkon kumppanuusmallia siten, että havaitsemme yhdessä ajan merkkejä. Toimimme keskinäisessä vuorovaikutuksessa, jotta ymmärtäisimme lähetystä entistä paremmin.

Päämäärämme on, että kaikilla olisi elämän täyteys.

Todellinen kumppanuus merkitsee yhteistä pyhiinvaellusta oikeudenmukaisuuden ja rauhan puolesta, yhdessä kohti Jumalan valtakuntaa. Etsimme, tuomme esille ja jaamme Jumalan valtakunnan arvoja.

Olav Fykse Tveit
suomennos Jaakko Rusama

Ytimessä

Kirkkojen itsekriittisyys ei saa johtaa siihen, että ne irtaantuvat lähetyksestä, muistuttaa Luterilaisen maailmanliiton pääsihteeri Martin Junge.

LUTERILAISEN TEOLOGIAN mukaan ihminen on Jumalan armon tähden vapaa. Reformaation opetuksen mukaan ratkaisevaa ei ole se, mitä me ihmisinä olemme tai teemme. Ratkaisevaa on se, että Jumala on ja että hän toimii pelastukseksemme.

Tämä on vahva lausuma kirkon lähetyksestä. Näin luterilainen perhe ymmärtää olemuksensa ja todistustehtävänsä maailmassa. Kirkot haluavat toimia yhdessä. Ne ovat avoimia Jumalan kutsulle.

Aarne Ormio

NYKYTILANTEESEEN VAIKUTTAA vuonna 1947 perustetun Luterilaisen maailmanliiton historia. Kirkot saivat innoituksen omien lähetysjärjestöjensä työstä. Edes maailmansodat eivät jakaneet luterilaista perhettä, vaikka monet kirkot toimivat poliittisesti vastakkaisissa leireissä.

Maailmansotien välillä oli jo syntynyt luterilaisia kirkkoja, jotka eivät olleet mukana sotivien osapuolten kiistoissa. Tämä merkitsi hyvin paljon Luterilaisen maailmanliiton synnylle. LML on aina ollut lähetystä korostava kirkkoperhe.

Luterilaisessa maailmanliitossa kirkot sitoutuvat keskinäiseen vuorovaikutukseen. Evianin yleiskokouksessa 1970 perustettiin kirkkojen yhteistyön komissio. Silloin hyväksyttiin peri-

> Kirkon on oltava mukana sosiaalisessa ja poliittisessa keskustelussa.

uskonvanhurskaus

aate, jonka mukaan kirkon missiota toteutetaan todellisessa kumppanuudessa.

Maailmanlähetyksen tehtävä on yhteinen. LML:n entisen presidentin Josiah Kibiran mukaan ei ole olemassa niin köyhää kirkkoa, ettei se voisi jakaa jotain muitten kanssa, eikä niin rikasta kirkkoa, ettei sillä olisi opittavaa muilta.

LUTERILAISTEN KIRKKOJEN toimintaa korostaa kaksi lähetysasiakirjaa. Vuonna 1988 julkaistu ”Yhdessä Jumalan lähetyksessä” puhui Jumalan missiosta, Missio Dei. Lähetys kuuluu kirkon keskeiseen olemukseen, ja se ilmenee kolmiyhteisen Jumalan toimintana.

Vuonna 2004 julkaistu lähetysasiakirja ”Lähetys kontekstissa” korosti osallisuutta Jumalan lähetyksessä. Näkökulma on kristologinen ja siinä tuodaan esille Jumalan lähetyksen vallitsevaan tilanteeseen eli kontekstiin liittyvä luonne.

Asiakirjassa tarkastellaan lähetyksen ja kirkkoopin suhdetta sekä lähetyksen ekumeenisia ulottuvuuksia.

Jatkona edellisille LML julkaisi vuonna 2009 asiakirjan ”Diakonia kontekstissa”. Se ottaa vakavasti huomioon eri maiden ja alueiden tilanteet ja rakentuu kokonaisvaltaisen eli holistisen lähetyksen periaatteelle.

PUHE LÄHETYKSESTÄ ei aina ole helppoa. Siihen liittyy epäröintiä, ei vain Euroopassa vaan myös muualla. Kolonialismin historialliset rasitteet ovat hyvin tiedossa. Kirkkojen itsekriittisyys ei saa kuitenkaan johtaa irtaantumiseen Jumalan lähetyksestä.

Kirkon olemukseen kuuluu lähetys, johon saa ja voi liittyä pohdintaa. Luterilaisuuden ydin ”samalla kertaa syntinen ja vanhurskas” tulee tässä hyväksi avuksi.

Yhä useampi kirkko korostaa kokonaisvaltaisen lähetyksen periaatetta. Julistus ja diakonia eivät riitä, vaan tarvitaan myös kirkon ääntä julkisuudessa. Kirkon on oltava mukana ihmisten elämässä, julkisessa sosiaalisessa ja poliittisessa keskustelussa.

Jumalan lähetyksellä on profeetallinen ulottuvuus. Jos se unohtuu, kirkot eivät toimi maailman suolana. Kristuksen risti on tästä tehtävästä pysyvä muistutus.

TÄMÄN PÄIVÄN haasteisiin kuuluu lähetystyöntekijöiden lähettäminen eri maihin. Enää ei ole vain yhtä keskusta vaan luterilaisella perheellä on monia keskuksia. Kun etelästä tulee lähetystyöntekijöitä pohjoiseen, on kysyttävä, onko kyse varmasti vastavuoroisuudesta. Toinen haaste on maallistuminen, joka on myös suuri mahdollisuus. Kirkoilta odotetaan nyt vahvaa opetusta. Kasteopetus on avainasemassa. Kolmas haaste on kontekstuaalisuuden ja katolisuuden eli kirkon maailmanlaajan luonteen ymmärtäminen.

Jos kirkko jää omiin oloihinsa, se on sille itselleen iso riski. Luterilaisen maailmanliiton strategian hengessä kirkot ovat riippuvaisia niistä lahjoista, joita ne antavat toisilleen.

Näitä lahjoja ovat evankeliumi, voimavarat, kokemukset, neuvot ja kehotuksen sanat, jotka syventävät ja laajentavat itseymmärrystämme.

Martin Junge

Kirkko on

Kirkkojen tulee vaikuttaa globaaleihin arvoihin ja rakenteisiin, sanoo LML:n lähetyksen ja kehityksen osaston johtaja Carlos Bock.

GLOBALISAATIO ASETTAA suuria paineita yksittäiselle ihmiselle, mikä taas vaikuttaa perheiden ja yhteisöjen rakenteisiin. Nämä rakenteet heikentyvät jatkuvasti. Globalisaatio vaikuttaa myös kirkkoihin, kun se työntää omat mallinsa yhteiskunnan, kulttuurin ja talouden järjestyksiksi.

Kirkot ovat kuitenkin globalisoituneessakin maailmassa hengellisiä ja uskonnollisia yhteisöjä, joissa pidetään esillä arvoja. Maailmassa käynnissä oleva muutos on juuri arvojen muutos – ja arvot ovat pohjimmiltaan ovat hengellisiä.

Hengellisinä yhteisöinä kirkoilla ja uskonnoilla on mahdollisuus vaikuttaa globaaleihin arvoihin ja rakenteisiin. Kirkkoja haastetaan edistämään yhteiskunnallista ja taloudellista oikeudenmukaisuutta, joka on ekologisesti kestävä.

Aarne Ormio

KRISTUS KUTSUU meitä muuttumaan, jatkamaan hänen parantavaa ja sovittavaa toimintaansa. Hän kutsuu meitä olemaan Jumalan kansa ja yhteisö. Kirkko on Jumalan muutosvoiman toimija, Jeesuksen Kristuksen yhteisö.

Kirkkojen tehtävä globalisoituneessa maailmassa on julistaa sanomaa, joka haastaa ja motivoi ihmisiä näkemään omaa, perheensä ja yhteisönsä

> Voimme puhua koko maailman kristinuskosta.

maailman parantaja

elämää pitemmälle. Sellainen julistus kutsuu heitä puolustamaan oikeudenmukaisempaa elämää globaalilla tasolla.

On tärkeää, että LML:n jäsenkirkot ymmärtävät globalisaation ja lähetyksen merkityksen.

Kirkot, kirkkoliitot ja Maailman sosiaalifoorumi ymmärtävät olevansa osa kansalaisyhteiskuntaa. Ekumeeninen ajattelu on mennyt siihen suuntaan, että kirkot ja ekumeeninen liike pitävät kiinni Jumalan armolupauksista kaikille ihmisille.

KIRKKOJEN MAAILMANNEUVOSTON uusi lähetysasiakirja ”Yhdessä kohti elämää: lähetys ja evankelioiminen muuttuvassa maailmassa” tunnistaa useita globaaleja haasteita. Yksi näistä on globaali talousjärjestelmä, johon sisältyy sekä piileviä että näkyviä uskonnollisia arvoja.

Toinen suuri haaste on kristillinen todistus moniuskontoisessa ja monikulttuurisessa ympäristössä. Lähetysasiakirjan mukaan kristillisen kirkon lähetystä on perinteisesti kuvattu maantieteellisen laajenemisen käsitteillä: lähetys alkaa kristillisestä keskuksesta ja ulottuu ”tavoittamattomille alueille”, maan ääriin.

Tänä päivänä maailma on kuitenkin toisenlainen. Suurin osa maailman kristityistä elää globaalissa etelässä ja idässä tai on lähtöisin sieltä. Voimme puhua ”koko maailman kristinuskosta”.

Muuttoliikkeestä on tullut maailmanlaajuinen, monisuuntainen ilmiö, joka muuttaa kristinuskon tilannetta. Voimakkaat helluntailaistaustaiset ja karismaattiset liikkeet nousevat eri puolilla maailmaa.

Millaisia näkökulmia tämä kristinuskon painopisteen muutos avaa lähetyksen ja evankelioimisen teologiaan, tavoitteisiin ja käytäntöön?

LUTERILAISESSA MAAILMANLIITOSSA on vuodesta 1977 kehitetty holistista käsitystä lähetyksestä. Holistinen lähetys sisältää julistuksen, palvelun (diakonian) ja vaikuttamistyön.

LML halusi selvittää holistisen lähetyksen diakonista ulottuvuutta ja julkaisi vuonna 2009 asiakirjan nimeltä ”Diakonia kontekstissa”. Asiakirjan mukaan diakonia on oleellinen osa kirkon lähetystehtävää ja teologinen käsite, joka vie kirkon identiteettiin ja lähetykseen.

Diakonia on samalla kutsu toimintaan, vastaus ihmisten kokemaan kärsimykseen ja epäoikeudenmukaisuuteen sekä ympäristökysymyksiin.

Diakonian näkökulmasta LML on ottanut käyttöön käsitteen ”yhteiselämä” (engl. conviviality, espanjaksi convivencia). Se korostaa ihmisten elämää yhteisöissä vastakohtana yksilökeskeisyydelle ja elämän pirstoutumiselle.

Käsite perustuu ihmisen perustavaa laatua olevalle yhteisöllisyydelle, kansojen ja yhteisöjen kunnioittavalle kohtelulle ja ihmisten keskinäisille antamisen ja saamisen suhteille.

Carlos Bock

Tohtori Carlos Bockin esitelmästä tiivistänyt ja suomentanut Risto Jukko.

7 kysymystä evankelioinnista

Kirkkomme Lähetys pyysi jokaiselta lähetysjärjestöltä kysymyksen evankelioimisesta. Kysymyksiin vastaa Kirkkohallituksen evankelioimisen työryhmän jäsen, kirkkoherra Jouni Turtiainen.

1. Pitääkö kirkon evankelioida? Miksi?

Pekka Huhtinen, *lähetysjohtaja, Sley*

Kirkko evankelioi – todistaa ja opettaa Herramme voitosta – jotta sekä kastetuilla että kastamattomilla olisi mahdollisuus kasvaa sekä kristillisen uskon sisällön tuntemisessa että kristillisen rakkauden toteutumisessa.

Herran apostoli puhuu tällaisesta toiminnasta hengellisenä kasvamisena: ”Häntä (Kristusta) me julistamme, ja me neuvomme ja opetamme jokaista ihmistä kaikella viisaudella, jotta voisimme asettaa jokaisen ihmisen Jumalan eteen täysiikäisenä Kristuksen tuntemisessa” (Kol. 1:28).

Evankelioiminen voidaan siis ymmärtää hengelliseen kasvuprosessiin saattamisena. Eikö se ole kirkon tehtävä?

2. Miten ihminen saadaan vuorovaikutukseen Raamatun sanan kanssa?

Martti Asikainen, *ohjelmajohtaja, Suomen Pipliaseura*

Raamattu on meille suomalaisille maahanmuuttaja: me emme sitä tänne Pohjolan perukoille synnyttäneet. Se tuli muualta, kaukaa toisesta kulttuurista.

Meidän tehtävämme on kotouttaa Raamattu omaan elämäämme. Muuten raamatunlukija jää Raamatun kanssa omien ennakkoluulojensa varaan, kuten oudon maahanmuuttajan kanssa, jos yhteistä kieltä ja kulttuurien kosketuspintaa ei löydy.

Moni raamatunlukija kuitenkin haluaisi ymmärtää lukemaansa, mutta se ei aina onnistu yksin (Ap.t. 8:26–40). Sen vuoksi tarvitaan Raamatun kääntämistä ja vaivannäköä. Tarvitaan tulkki, selittäjä, joka jaksaa kulkea rinnalla ja etsiä Raamatun teksteistä lukijan äidinkielellä sen punaisen langan, joka johtaa oivallukseen ja iloon.

3. Miten tavallista kristittyä voi rohkaista viemään evankeliumia eteenpäin?

Mika Tuovinen, *lähetysjohtaja, Kansanlähetys*

Muunlaisia kristittyjä ei olekaan, on vain ”tavallisia kristittyjä”. Ehkä juuri eniten tarvitaankin niitä tavallisia kristittyjä, jotka haluavat hoitaa oman työnsä ja perhe-elämänsä rehellisesti ja niin hyvin kuin osaavat. Kyllä siinä menee evankeliumi eteenpäin, vaikkei erityisiä puhujanlahjoja olisikaan.

Tavallinen, elämää ja Jumalan tahtoa ymmärtävä vuorovaikutus riittää. Enemmän kuin tekemisestä on kyse olemisesta, sekä Vapahtajan seurassa että lähimmäisten kanssa.

4. Mitä evankeliumin kontekstualisoiminen merkitsee suomalaisessa tilanteessa?

Satu Kantola, *kotimaantyön johtaja,Suomen Lähetysseura*

Ehkä tuon vaikean sanan ”kontekstualisoiminen” voisi kääntää sanalla ”kotouttaminen”. Kyse on Raamatun ydinsanoman kääntämisestä ja valmistamisesta vastaanotettavaksi alkuperäisen viestin muuttumatta ”toiseksi evankeliumiksi” (Gal. 1:6–9).

Itse evankeliumin kotouttaminen voisi olla sitä, että meidän kristittyjen sanat ja teot saisi-

Tavallinen, elämää ja Jumalan tahtoa ymmärtävä vuorovaikutus riittää.

vat lähellämme elävät ihmiset tuntemaan itsensä tervetulleiksi kristittyjen yhteyteen, siis tunnistamaan kristillisessä yhteisössä läsnä olevan Kristuksen: ”Hän on tahtonut antaa heille tiedoksi, miten häikäisevän kirkas on tämä kaikille kansoille ilmaistava salaisuus: Kristus teidän keskellänne, kirkkauden toivo” (Kol. 1:27).

5 Mitä eroa on lähetystyöllä ja evankelioinnilla? Onko tarpeen puhua kirkon ydintehtävästä kahdella eri nimellä?

Juha Auvinen, *medialähetysjohtaja, Sanansaattajat*

Kyse on todellakin yhdestä ja samasta kirkon missiosta eli perustehtävästä: kaikille tulee rohkeasti julistaa Jeesuksen Kristuksen voittoa synnistä, Pahan vallasta ja kuolemasta.

Ehkä käsitteellinen ero on mahdollista tehdä. Evankelioimisella on perinteisesti tarkoitettu kirkon uskosta ja sen elämästä vieraantuneiden kastettujen kristittyjen kutsumista yhä uudelleen sanan ja sakramenttien vaikutuspiiriin. Evankelioimisessa kirkko siis kutsuu tuhlaajalapsiaan palaamaan kotiin.

Lähetys on taas ymmärretty kastamattomien kutsumisena kirkon uskoon ja kasteen kautta sen jäsenyyteen.

6. Hur skall vi som evangelisk-lutherska kristna evangelisera och beakta att dopet är både en gåva och en uppgift?

Leif Erikson, *hemlandsledare, Slef*

Se nedanför texten på finska. Summa: att leva av Guds nåd är den största gåvan åt en döpt kristen. Att leva för sina medmänniskor med Kristi kärlek i hjärtat är den högsta kallelsen och den viktigaste uppgiften åt en döpt kristen.

7. Miten evankelioida kastettu suomalainen elämään todeksi hänelle kasteessa lahjoitettu osallisuus Kristuksen sovitustyöhön ja kutsu osallistua lähetystehtävään?

Erkki Puhalainen, *kotimaantyön johtaja, Kylväjä*

Ihminen tarvitsee kasteessa saadun kristillisen identiteettinsä vahvistamista koko elämänsä ajan. Jos kirkon ydintehtävä hoidetaan hyvin ja kastettuja kristittyjä varustetaan kantamaan vastuuta lähimmäisistään, kirkon lähetystehtävä toteutuu.

Kasvaneet kristityt voivat oman kutsumuksensa ja Jumalalta saamiensa armolahjojen mukaisesti toteuttaa tätä tehtävää kaikkialla maailmassa.

Tervetuloa töihin!

Hiippakunnat ovat valinneet uudet kansainvälisen työn hiippakuntasihteerit. Haastavissa olosuhteissa heidän on oltava monitoimiosaajia.

Kaikki hiippakunnat ovat valinneet uuden kansainvälisen työn hiippakuntasihteerin.

”Lähetystyöstä keskustellaan ja sitä haastetaan nykyisin monella tavalla”, kesäkuussa Kuopion hiippakunnassa hiippakuntasihteerinä aloittava pastori **Jukka Helle** toteaa.

Tehtävän monipuolisuus edellyttää moniosaamista, jota niin Helteellä kuin muihinkin hiippakuntiin valituilla kansainvälisen työn sihteereillä on runsaasti. Helle on hankkinut kansainvälistä kokemusta muun muassa lähetystyössä Thaimaassa.

Kirkon lähetystyön keskus sai uusien työntekijöiden myötä merkittävän yhteistyöverkoston hiippakuntiin. Koulutusta ja muita lähetyksen tukipalveluita voidaan kehittää tehokkaammin yhdessä tuomiokapitulien, hiippakuntasihteerien ja lähetysjärjestöjen kanssa. Myös lisääntyvien yhteyksien hoitaminen etelän kirkkoihin onnistuu paremmin.

Rakenteita uudistetaan

Hiippakuntasihteereiden palkkaaminen liittyi kirkon lähetystyön rakenteiden uudistamiseen. Niitä rukataan nyt kirkon lähetysstrategian mukaisiksi.

Rakenneuudistus edellytti myös, että Kirkon lähetystyön keskukseen palkattiin uusi työntekijä, kansainvälisen työn koordinaattori. Tehtävään on valittu pastori **Vesa Häkkinen**. Hän on toiminut lähetystyössä Senegalissa ja viime vuodet seurakuntatyössä Vantaalla Hakunilan seurakunnassa.

”Lähetys on kotiovella”, Häkkinen sanoo.

Työntekijöiden toimenkuvista on keskusteltu pitkään. Palkkarahat tulevat kirkon lähetysjärjestöiltä ja Kirkon Ulkomaanavulta, siinä suhteessa kuin ne saavat seurakunnilta lähetysmäärärahoja. Keskusteluissa pidettiin tärkeimpänä, että kirkon lähetystehtävä pysyy toimenkuvan ytimessä.

Jokainen hiippakunta on kuitenkin voinut ottaa omat erityispiirteensä huomioon, kun toimenkuvia on muotoiltu. Ne ovat myös valinneet työntekijänsä itsenäisesti ja omien painopisteidensä mukaan.

Hiippakuntien erilaisuudesta johtuen uusilla työntekijöillä on erilaisia nimikkeitä. Esimerkiksi Mikkelin, Lapuan ja Porvoon hiippakunnissa työskentelee ”hiippakuntasihteeri, lähetys ja kansainvälinen työ”. Tampereen hiippakunnassa toimii puolestaan ”asiantuntija, kansainvälinen työ”.

Risto Jukko

Uudet kansainvälisen työn hiippakuntasihteerit 2014

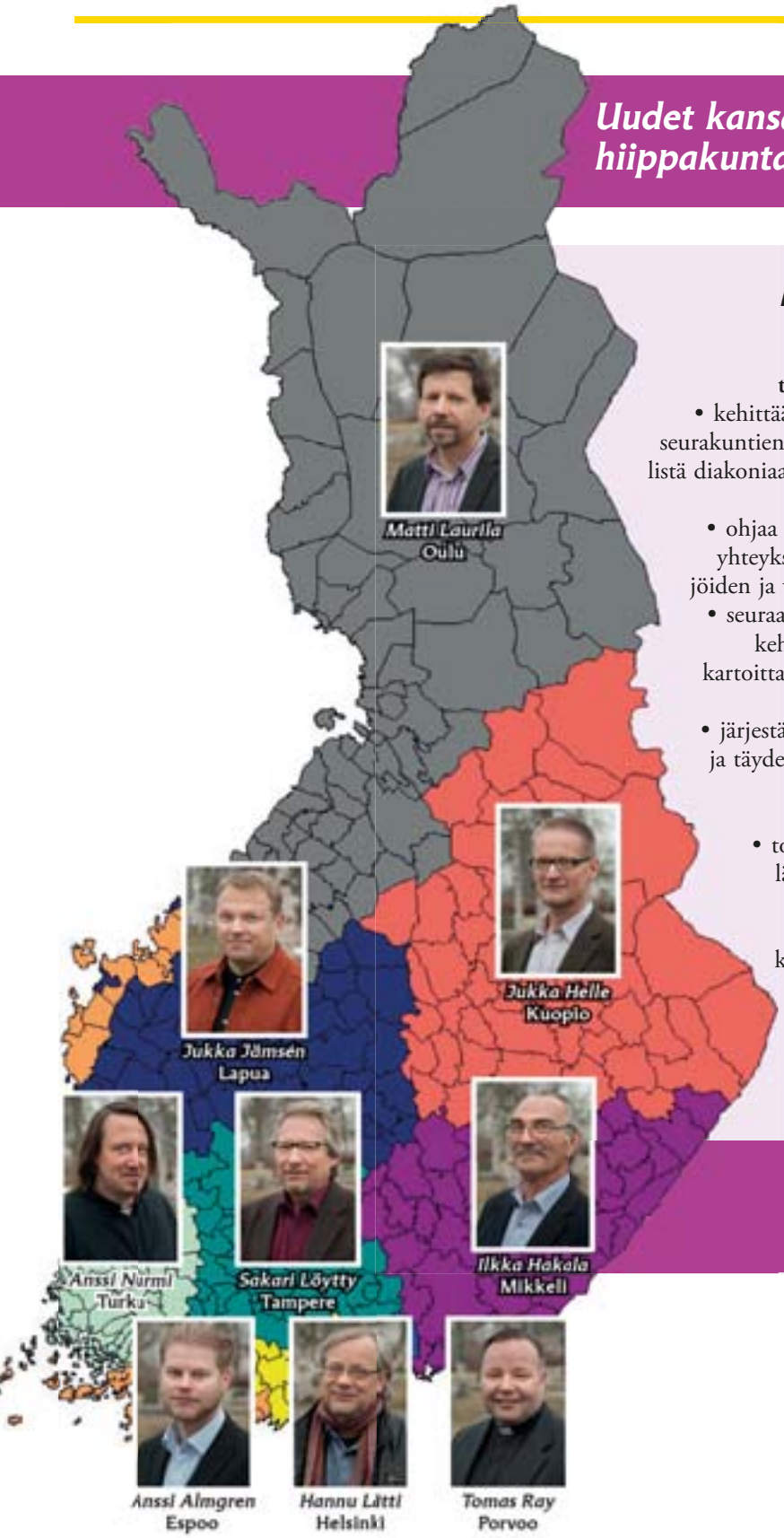

Laaja toimenkuva

Kansainvälisen työn hiippakuntasihteeri

- kehittää, konsultoi ja koordinoi seurakuntien lähetystyötä, kansainvälistä diakoniaa ja muuta kansainvälistä toimintaa.
- ohjaa ja auttaa kansainvälisistä yhteyksistä vastaavien työntekijöiden ja vastuuhenkilöiden työtä.
- seuraa ja arvioi vastuualueensa kehitystä ja koulutusta sekä kartoittaa niihin liittyviä tarpeita hiippakuntansa alueella.
- järjestää neuvottelu-, koulutus- ja täydennyskoulutustilaisuuksia sekä työntekijöille että seurakuntalaisille.
- toimii yhteistyössä kirkon lähetysjärjestöjen, Kirkon Ulkomaanavun, Kirkon lähetystyön keskuksen, kirkon muiden keskusten sekä vastuualueeseen liittyvien toimielinten kanssa.

Kuvat: Aarne Ormio • kartta: evl.fi

Allah ja Poika

– raamatunkääntäjän kovat pähkinät

Malesiassa muslimit eivät halua, että kristityt käyttävät Jumalasta sanaa Allah. Entä voiko muslimilukijoille tehdä käännöksen, josta jätetään pois pahennusta herättävä ilmaus Jumalan Poika?

Vuoden 2013 lokakuussa malesialainen vetoomustuomioistuin määräsi, että sanaa Allah saa käyttää vain islamin Jumalasta. Päätös oli suunnattu Malesian katolista kirkkoa, sen julkaisemaa lehteä ja uutta raamatunkäännöstä vastaan. Päätöksen seurauksena viranomaiset takavarikoivat Malesian Pipliaseuran kirjavaraston Raamatut tammikuussa 2014.

Raamatunkääntäminen on ilmiönä yhtä vanha kuin Raamattu itse. Kristillinen kirkko on aina lukenut Raamattua käännöksinä. Tukeutuminen käännöksiin on kristinuskon erityispiirre. Islamissa puolestaan Koraanin luonne pyhänä tekstinä tekee arabialaisen tekstin korvaamisen käännöksellä mahdottomaksi.

Kun kyseessä on pyhä teksti, mieluusti ajattelemme, ettei tekstin merkitys saisi käännettäessä muuttua. Kieli ja kulttuuri liittyvät kuitenkin toisiinsa. Siksi merkityksen muuttumista ei voi välttää.

Me kristityt olemme ratkaisseet merkityksen muuttumiseen liittyvät ongelmat käytännöllisellä tavalla. Ajattelemme, ettei käännettäessä syntyvillä eroilla ole väliä, kun käännös laaditaan huolellisesti. Käytännöllinen lähtökohta on vuosisatojen kuluessa osoittautunut toimivaksi. Kykenemme lukemaan Raamattua ohittaen kääntämiseen liittyvät ongelmat. Tämä ei luonnollisesti poista kaikkia ongelmia, kuten Malesian tapaus osoittaa.

Kenen Allah?

Malesialaiset kristityt omaksuivat jo kauan sitten valtaväestön tavan puhua Jumalasta sanalla Allah. Oikeudenpäätöksen mukaan näin ei saa tehdä, ainakaan katolisessa lehdessä tai malajinkielisessä Raamatussa.

Päätös herättää luonnollisesti kysymyksiä kristinuskon ja islamin suhteesta. Menivätkö malesialaiset kristityt liian pitkälle omaksuessaan islamista tunnetun tavan puhua Jumalasta? Sotkeeko sana Allah jollakin vahingollisella tavalla kristinuskon ja islamin?

Malesian tapauksessa näyttää siltä, että jotkut muslimit kokivat kristittyjen ylittäneen sopivuuden rajan. Heidän mukaansa kyse on islamin pyhyyden ja puhtauden varjelemisesta. Jos sanan Allah käyttö Raamatun Jumalasta on muslimeille ongelma, tulisiko kristittyjen käyttää jotain muuta sanaa?

Milloin muiden uskontojen käytänteiden välttäminen on ylipäätään tarpeellista? Malajin kristityt katsovat, ettei ongelmaa ole.

Poika poistettiin

Joissakin raamatunkäännöshankkeissa muslimilukijat on haluttu huomioida tavalla, jota on pidetty teologisesti kyseenalaisena.

Islamilainen teologia pitää kiinni ehdottomasta monoteismista, johon kristinuskon kolminaisuusoppi ei sovi.

Jännitteet purkautuvat kohdissa, joissa Jumalasta puhutaan ihmisten perhesuhteista tutuilla sanoilla: Kristusta sanotaan Jumalan Pojaksi ja Jumalaa Isäksi.

Äärimmäisissä islamilaisissa tulkinnoissa tällainen tarkoittaa, että Allahilla olisi seksisuhde Marian kanssa! Asia on pyhäinhäväistys.

Aarne Ormio

Kiista Allah-sanan käytöstä Malesiassa on ollut näkyvästi esillä mediassa.

> Muslimien mielestä kyse on islamin puhtauden varjelemisesta.

Jos tavoitteena on välttää muslimeja loukkaava puhe, täytyy näille kohdille tehdä jotain. Joissain raamatunkäännöksissä asia on ratkaistu siten, ettei Kristusta suoraan kutsuta Jumalan Pojaksi, vaan sanan ***poika*** tilalla käytetään sopivaa kiertoilmausta, kuten ***Jumalalle rakas***.

Vilpitön yritys rakentaa silta kristinuskosta islamiin ei sovi kaikille, ainakaan, jos se tarkoittaa ”Jumalan Pojan” häivyttämistä Raamatusta.

Jos Kristus ei ole enää Poika, kolminaisuusoppi vaarantuu. Tällöin astutaan alueelle, jonka moni kristitty kokee vaarallisena.

Asiasta muodostui kansanväliset mittasuhteet saavuttanut skandaali, kun osa yhdysvaltalaisista protestanttisista kirkoista uhkasi vetää pois kaiken taloudellisen tuen asiaan sekaantuneelta järjestöltä (SIL International). Tämän jälkeen järjestö antoi asiassa omia hankkeitaan koskevat sitovat ohjeet.

Seppo Sipilä
Suomen Pipliaseuran käännöstyön johtaja

KIRKON KANSAINVÄLISEN TYÖN ERITYISKOULUTUS KOTIMAAN HENKILÖSTÖLLE (25 OP)

Vuonna 2015 järjestetään seuraavat 5 op:n moduulit, joita keräämällä voi joko suorittaa erityiskoulutuksen kokonaisuuden 25 op. tai käydä jonkin yksittäisen moduulin

1. KIRKON MISSIO - MINUN TEHTÄVÄNI (5 op.)

Osallistuja
- syventää ymmärrystään missionaarisesta kirkosta ja omasta roolistaan siinä
- vahvistaa omassa työssään tarvittavia valmiuksia yhteistyöhön ja vuorovaikutukseen toisten kanssa
- tunnistaa kontekstin merkityksen kirkon missiolle ja työntekijän omalle työlle

Lähijakso: 3.–7.8.2015, Kirkon koulutuskeskus, Järvenpää
Tiedustelut: Kirsti Sirviö, kirsti.sirvio@evl.fi, p. 050-5846 859

2. MUUTTUVA USKONNOLLISUUS JA USKONTOJEN KOHTAAMINEN (5 op.)

Osallistuja
- osallistuja saa tietoa ja valmiuksia työskennellä kirkossa muuttuvan uskonnollisuuden ja maahanmuuttajauskonnollisuuden keskellä.

Lähijaksot: 7.–9.9.2015 ja 9.–11.11.2015 Lapuan hiippakunta
Tiedustelut: Pekka Hiltunen, pekka.hiltunen@evl.fi, p. 050-3427 660

3. MONIKULTTUURISUUS JUMALANPALVELUSELÄMÄSSÄ (5 op.)

Osallistuja
- syventää ymmärrystään jumalanpalveluksen merkityksestä ja asemasta seurakuntaelämän keskiössä kaikkialla maailmassa
- sisäistää jumalanpalveluselämän ekumeenisen ja kulttuurisidonnaisen luonteen
- oppii tunnistamaan ihmisten erilaisia konteksteja
- motivoituu kehittämään vieraanvaraisuutta ja yhteisöllisyyttä jumalanpalveluselämässä
- innostuu osallistavasta työotteesta ja moniammatillisesta yhteistyöstä

Lähijaksot: 25.–27.2.2015 ja 31.8.–2.9.2015 Kirkon koulutuskeskus, Järvenpää
Tiedustelut: Marja-Liisa Laihia, marja-liisa.laihia@evl.fi, p. 050-4380 641

4. MAAILMANLAAJA KIRKKO (5 op.)

Osallistuja
- syventää ymmärrystään kirkosta yhtenä, maailmanlaajuisena ja paikallisesti toimivana yhteisönä
- jäsentää kristittyjen ykseypyrkimykset osana kirkon maailmanlaajuista missiota ja omaa paikallista tehtävää
- saa valmiuksia paikallisekumenian toteuttamiseen ja ekumeeniseen kasvatustyöhön

Lähijaksot: 20.–22.10.2014, toinen jakso vuoden 2015 alkupuolella, Kirkon koulutuskeskus, Järvenpää
Tiedustelut: Ari Ojell, ari.ojell@evl.fi, p. 09-1802 353

5. SEURAKUNTA MAAHANMUUTTAJAN KOTINA (5 op), DEK, KEK, KTE, PEK

Lähijaksojen paikka ja aika: Paikka ja aika varmistuvat myöhemmin (ks. kirkon koulutuskalenteri)
Yhteyshenkilö: Marja-Liisa Laihia, marja-liisa.laihia@evl.fi, p. 050-4380 641

Ilmoittautuminen ja hintatiedot sähköisessä koulutuskalenterissa sakasti.evl.fi

Hyppy tuntemattomaan 25.–27.4.2014 Turussa

Kirkon ulkomaantyön koulutuksen perusjakso on erinomainen lyhyt sukellus kirkon kansainvälisistä työtehtävistä kiinnostuneille. Perusjakso tarjoaa työkaluja kulttuuriin sopeutumiseen, näköaloja erilaisiin kirkollisiin tehtäviin maailmalla sekä välineitä uskontojen kohtaamiseen ekumeenisessa ja moniuskontoisessa ympäristössä.

Hinta: 150 euroa sis. koulutuksen, majoituksen (1 hh) ja ateriat
Paikka: Turun Kristillinen opisto, Lustokatu 7, Turku
Ilmoittautumiset ja lisätiedot Hilkka Ollikainen p. 02-4123 612 / Jaana Rantala p. 02-4123 052

Katso lisää: evl.fi/ulkosuomalaiset

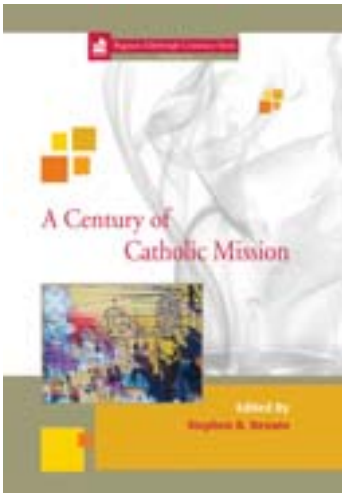

Katolisen mission vuosisata

A Century of Catholic Mission. Toimittanut Stephen B. Bevans. Regnum Edinburgh Centenary Series 15. Regnum Books 2013. 313 sivua.

Teos A Century of Catholic Mission tarjoaa yleiskäsityksen roomalaiskatolisesta lähetysteologiasta ja lähetystyöstä kaikissa maanosissa. Päivitys kattaa vuodet 1910–2010. Rajavuodet johtuvat kahdesta Edinburghissa järjestetystä ekumeenisesta maailmanlähetyksen konferenssista.

Lähetystyö on laajentunut painottamaan työtä oikeudenmukaisuuden, sovinnon, dialogin, rauhan ja sorrosta vapautumisen edistämiseksi. Uutta lähetystyön aikakautta ja siihen tarvittavaa asennetta Bevans nimittää profeetalliseksi dialogiksi.

Merkittävä globaali muutos on nähtävissä siinä, että lähetystyöntekijöitä lähettäneistä maista on tullut lähetystyöntekijöitä vastaanottavia maita. Aasiasta, Latinalaisesta Amerikasta, Afrikasta ja Oseaniasta on tullut merkittäviä lähettäviä maanosia.

Nykyaikaa leimaa maastamuutto ja siirtolaisuus maanosasta toiseen. Tällaisia siirtolaisia ovat esimerkiksi filippiiniläiset kotiapulaiset Hongkongissa ja nigerialaiset opiskelijat Britanniassa. Monet siirtolaiset ovat kristittyjä, jotka liikkuessaan levittävät evankeliumin sanomaa.

Kirjassa on artikkelit 25:ltä katolisen kirkon merkittävimmältä nykyteologilta. Teoksen viisi päälukua käsittelevät missiologian ajankohtaisia teemoja. 24-sivuinen kirjallisuusluettelo ja kirjoittajien esittely perehdyttävät lukijan katolisen kirkon vahvaan ja globaaliin missiologiseen työskentelyyn.

Timo Vasko

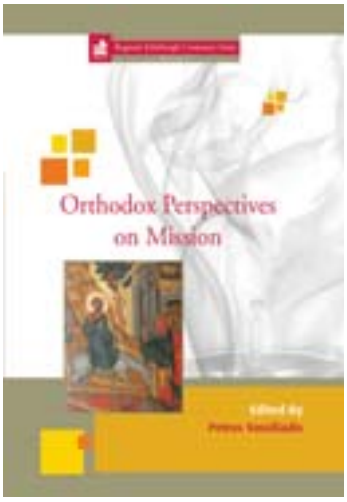

Ortodoksisen missiologian läpivalaisu

Orthodox Perspectives on Mission. Toimittanut Petros Vassiliadis. Regnum Edinburgh Centenary Series 17. Regnum Books 2013. 262 sivua.

Ortodoksisen kirkkoperheen missiologiasta ei ole aikaisemmin julkaistu tämänkaltaista kokonaisesitystä. Teoksen ensimmäinen osa keskittyy ortodoksiseen perintöön. Toinen osa sisältää kaikki kirjoitukset, jotka ortodoksiset teologit valmistivat Edinburghissa vuonna 2010 pidettyä maailmanlähetyskonferenssia varten.

Ortodoksisen maailman 24 merkittävintä teologia tarkastelevat artikkeleissaan muun muassa lähetysteologian ja lähetystyön käsitteitä, missio Dei -paradigmaa, kolminaisuusoppia missiologian perustana, palvelua ja todistusta (martyria), kirkko-oppia sekä eukaristian, inkarnaation ja ekologian teologiaa.

Muita teemoja ovat todistus muiden uskontojen kannattajien keskuudessa, teologinen koulutus, lähetystyön ja valtiovallan suhde ja ekumeeniset ykseyspyrkimykset.

Teoksessa kuvataan tapahtumia 2000 vuoden ajalta useissa eri maissa ja pohditaan ortodoksisen kristillisyyden itseymmärrystä. Teoksen toimittaja **Petros Vassiliadis** määrittelee johdannossa keskeiset termit, kuten ortodoksi, ortodoksisuus ja ortodoksinen kristillisyys.

Ortodoksinen kirkkoperhe on merkittävä osa kristillisen kirkon historiaa, vaikka itäisen ja läntisen kristillisyyden edustajat ovat esittäneet toisistaan hyvinkin harhaanjohtavia käsityksiä. Näkemys Kristuksen kirkon ykseydestä tulee esiin monissa yhteyksissä.

Timo Vasko

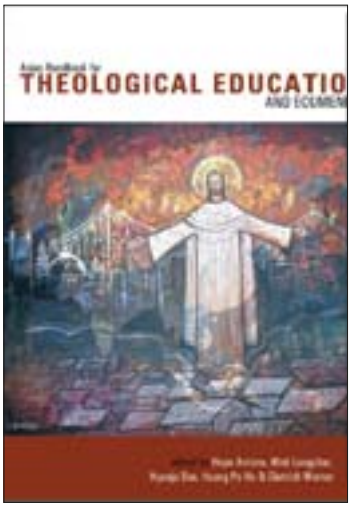

Koulutusta Aasiaan

Asian Handbook for Theological Education and Ecumenism. Toimittaneet Hope Antone, Wati Longchar, Hyunju Bae, Huang Po Ho ja Dietrich Werner. Regnum Books 2013. 675 sivua.

Aasian teologista koulutusta ja ekumeniaa käsittelevä kirja on ekumeenisessa yhteistyössä valmistunut laaja-alainen artikkelikokoelma. Se heijastelee muuttuvissa ja moniuskontoisissa ympäristöissä elävien kirkkojen olosuhteita.

Koulutuksen merkitystä Aasiassa ei voi ylikorostaa, kun yli 60 prosenttia maailman kaikista nuorista asuu Aasiassa. Vuonna 2010 Aasian väestöstä noin 9 prosenttia oli kristittyjä.

Kirja alkaa Aasian ekumenian tarkastelulla historiallisesta ja kontekstuaalisesta näkökulmasta. Toisessa osassa samaa aihetta käsitellään Raamatun ja teologian valossa. Mukana on myös pohdintoja Raamatun kääntämisestä ja tulkinnasta sekä evankelioimisesta.

Kolmas osa käsittelee ympäristöteologiaa, uskontojenvälistä dialogia ja köyhyyttä ekumenian kannalta. Neljäs osa nostaa esille naisten aseman ekumeenisessa liikkeessä, tasa-arvon, alkuperäiskansojen aseman, dalitit, HIV-AIDS:in tuomat haasteet ja maastamuuton.

Tämän jälkeen käydään läpi ekumenian tilaa eri maissa Uudesta Seelannista Vietnamiin. Lopuksi tarkastellaan ekumenian osuutta teologisessa koulutuksessa esimerkiksi opetusohjelmissa ja kirjastojen yhteistyössä.

Suosittelen helppolukuista kirjaa jokaiselle, joka on kiinnostunut Aasian kirkkojen tilanteesta. Lähetystyössä on Aasian aika.

Risto Jukko

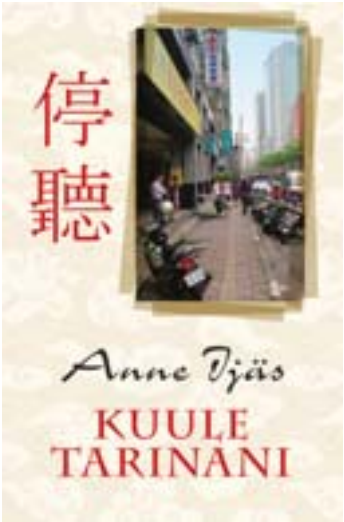

Todistuksia Jumalan avusta

Anne Ijäs: Kuule tarinani. Suomen Lähetysseura 2013. 120 sivua.

Kuule tarinani on kertomus evankeliumin voimasta ja rukousvastauksista taiwanilaisten elämässä. Tie seurakuntaan, kasteelle ja vastuuta kantaviksi kristityiksi on pitkäjänteisen opetuksen ja rinnalla kulkemisen seurausta. Seurakunnan lämmin vastaanotto vaikuttaa.

Kirjan henkilöt kertovat avoimesti ongelmistaan, kuten perheväkivallasta, alkoholismista, uskottomuudesta ja uhkapeleistä. Epäjumalanpalvelus, varsinkin esi-isien henkien palvonta, sitoo ihmisiä monella tavalla. Kansanuskonnossa on vaikutteita taolaisuudesta, buddhalaisuudesta ja konfutselaisuudesta.

Kastetut haluavat elää esimerkillisesti Jumalan sanan mukaan. He kokevat, kuinka kovat sydämet sulavat. He antavat anteeksi puolisolleen, joka on pettänyt, ollut väkivaltainen tai tuhlannut kaikki perheen rahat.

Taiwan oli japanilaisten vallan alla vuosina 1895–1945. Suomen Lähetysseuran ensimmäiset lähetit tulivat maahan 1956. Taiwanin luterilaisessa kirkossa on kaksikymmentä seurakuntaa ja jäseniä yhteensä noin 2000. Eri taustoista syntyneitä luterilaisia kirkkoja on seitsemän. Ne kouluttavat yhdessä pappeja ja maallikoita.

Mukaansatempaavan kirjan kirjoittaja, kasvatustieteen maisteri **Anne Ijäs** (o.s. Lipasti) on asunut Taiwanissa lähetystyöntekijöiden lapsena ja Suomen Lähetysseuran työntekijänä miehensä, pastori **Juha Ijäksen** kanssa. Kunkin tarinan lopussa on kysymyksiä pohdittaviksi, joten kirja on sopiva myös pienpiireille.

Vuokko Vänskä

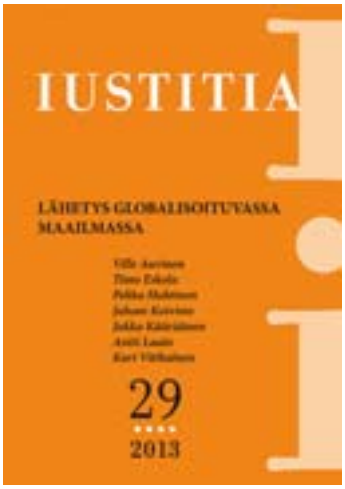

Lähetysteologian lähteillä

Iustitia 29. Lähetys globalisoituvassa maailmassa. Toimittaja Timo Eskola. Suomen teologinen instituutti 2013. 158 sivua.

Suomen teologisen instituutin aikakauskirja *Iustitia 29* pohjautuu kahteen seminaariin, joiden aihepiirit on laajennettu artikkeleiksi. Useat kirjoittajat peilaavat lähetystä lain ja evankeliumin erottamiseen, ristin teologiaan ja regimenttioppiin.

Kahdessa artikkelissa käsitellään näkemystä, jonka mukaan **Luther** oli lähetysvastainen. Kirjoittajat osoittavat, että Luther teki lähetysteologiaa. Hän piti tärkeänä, että evankeliumi saavuttaa kaikki maailman ihmiset ja alueet.

Kari Vitikainen vertailee islamin ja kristinuskon teologioita. Hän näkee molemmissa opeissa sekä yhtymäkohtia että samanlaisia mahdollisuuksia teologian vinoutumiseen.

Kirjan muita aiheita ovat juutalaislähetys, juutalaisten pelastuminen ja Jeesus-tutkimuksen anti missiologialle. **Juhani Koivisto** perustelee Raamatulla juutalaisten keskuudessa tehtävää lähetystyötä. **Antti Laato** tarkastelee juutalaisten pelastumista Roomalaiskirjeen ja kirjeen esikuvana toimineiden Vanhan testamentin tekstien valossa.

Timo Eskola kirjoittaa Kirkkojen maailmanneuvoston uudesta lähetysasiakirjasta *Yhdessä kohti elämää*. Kirjoitus on teologian- ja filosofianhistoriallinen ilotulitus, jossa tarkastellaan julkilausuman taustalla olevan teologian lähtökohtia.

Kirjoittajan kriittinen johtopäätös on, että asiakirja ei tähtää ihmisten kääntymiseen tai kirkkojen syntymiseen vaan demokratiaan ja ihmisten voimaantumiseen.

Juhana Sihvo

Kristinoppi omalla kielellä

Usko ja elämä. Kristinuskon pääkohdat selkokielellä. Suomen ev.lut. kirkon kirkkohallituksen julkaisuja 2013. 67 sivua.

Kristinuskon pääkohtien julkaiseminen selkokielellä liittyy reformaatiosta alkaneeseen jatkumoon, jossa Raamattu ja katekismus toimitettiin kansan kielelle. Jokaisella on oltava mahdollisuus tutustua kristinuskon sisältöön ymmärtämällään kielellä. Selkokielistä *Usko ja elämä* -kirjaa selaillessa tulee jopa mieleen, miksi toimitustyö tehtiin vasta nyt.

Usko ja elämä sisältää samat aiheet kuin katekismus. Käskyt, uskontunnustus ja Isä meidän -rukous käsitellään ja selitetään kohta kohdalta. Katekismukseen sisältyvät Vähä katekismus ja Raamatun kohdat on jätetty pois.

Kirjan tiivis teksti keskittyy olennaiseen. Tästä hyvä esimerkki on ensimmäisen käskyn selitys: ”Jumala on. Hän on luonut sinut. Jumalalta saat kaiken hyvän. Voit aina turvautua Jumalaan. Hän tahtoo olla sinulle tärkein.”

Sakramenteista on yhteinen johdantokappale sekä oma kappale kummastakin. Lopussa on selitetty Raamattu, rippi, rukous ja siunaus. Kirja päättyy Herran siunaukseen.

Kirjan ovat toimittaneet kehitysvammaistyön pastorit **Pertti Arola**, **Maarit Nuopponen** ja **Tiina Peippo** sekä diakonian asiantuntija **Irene Nummela**. **Aarne Ormion** valokuvat ja **Antti Huovisen** piirrokset keventävät taittoa.

Usko ja elämä on arvokas lisä erilaisten oppijoiden kirjastoon. Kirjasta on hyötyä kaikille vain vähän kieltä osaaville. Selkokielisen kristinopin lukeminen voi palvella ketä tahansa katekismuksen käyttäjää.

Juhana Sihvo

Viestintätaitoja jokaiselle

Karoliina Malmelin: Seurakuntien viestintäkirja. Kirjapaja 2013. 183 sivua.

Viestintäkonsultti Karoliina Malmelin muistuttaa, että kirkolla on kerrottavanaan maailman paras sanoma. Sisältö on siis kunnossa, joten Malmelin keskittyy kirjassaan viestinnän toteutukseen.

Hän viittaa usein Uuden testamentin kuvauksiin siitä, miten Jeesus välitti viestejä. Kirkkohistoria näyttää toteen, että viestinnässä on onnistuttu kohtalaisen hyvin. Monia virheitä on tietenkin tehty ja seurakuntien nykyviestinnästä löytyy runsaasti kehitettävää.

Malmelinin mukaan kirkon käsitys viestinnästä on ollut yksisuuntainen – viestin lähettäjältä vastaanottajalle. Tämä yksisuuntainen kanava-ajattelu kuuluu menneisyyteen, sillä viestintä tulee ymmärtää vuorovaikutteiseksi toiminnaksi. Sosiaalinen media mahdollistaa tämän varsin monipuolisesti.

Seurakunnan toiminta tulee ymmärtää viestinnän vuorovaikutuksesta käsin. Kaikki seurakunnan toiminta on viestintää ja jokainen työntekijä välittää mielikuvia kirkosta ja seurakunnasta. Mielikuvat rakentuvat ihmisten mielissä tuhansista kohtaamisista kasvotusten sekä mediassa. Jokaisen työntekijän ja luottamushenkilön on kannettava vastuuta kirkon maineesta. Tästä syystä on selvää, että jokainen tarvitsee myös viestintätaitoja.

Malmelin muistuttaa, että viestintä on kirkon perustyötä, kirkon julkisuuskuvan muodostamista, työyhteisöviestintää, markkinointia, kriisiviestintää ja toiminnan suunnittelun apuväline. Hän antaa myös rohkaisevia esimerkkejä seurakuntien onnistuneesta toiminnasta verkossa.

Kari Eskelinen

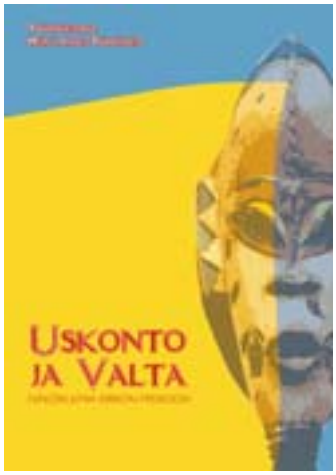

Missiovallan analyysi

Mari-Anna Pöntinen (toim.): Uskonto ja valta. Näkökulmia kirkon missioon. Suomen Lähetysseura 2013. 277 sivua.

Mitä valta on? Eikö se kuulu ihmiseloon aina – eikö valta ja sen käyttäminen ole ilman muuta osa myös kirkon elämää ja kirkon missiota?

Tällaisia ajatuksia risteilee mielessä, kun perehtyy Suomen Lähetysseuran uutuuteen Uskonto ja valta. Kirjan artikkelit ovat 2000-luvulla eri yhteyksissä pidettyjä konferenssipuheenvuoroja, luentoja ja muita esityksiä.

Uskonnon ja vallan yleisotsikon alla artikkeleissa käsitellään missiologian ja lähetystyön kysymyksiä myös luterilaisen teologian ja jälkikolonialistisen tilanteen näkökulmista.

Kirjan 14 kirjoittajaa ovat eri alojen asiantuntijoita. Erityisen positiivisena piirteenä voi mainita sen, että kirjoittajien joukossa on suomalaisten ohella kahdeksan ulkomaalaista.

Artikkelikokoelmien luonteesta johtuu usein, että ne ovat epätasaista ja myös hieman vaikeaa luettavaa. Näin on myös Uskonnon ja vallan tapauksessa.

Jos varsin kattavasta valikoimasta haluaa poimia helmiä, sellaisia ovat esimerkiksi amerikkalaisen katolisen missiologin Stephen Bevansin luento ”Kumppanuuteen Jumalan kanssa – Lähetystyön uudelleenarviointia” sekä anglikaanipastori Michael Lapsleyn KMN:n Busanin yleiskokouksen päätöshartaudessa pitämä saarna ”Elämän Jumala, johdata meidät oikeudenmukaisuuteen ja rauhaan.”

Tämän artikkelikokoelman lukemalla pääsee kärryille siitä, mitä lähetystyön tulevaisuus voi tuoda. Joissakin tapauksissa tieto lisää myös tuskaa.

Jussi Rytkönen

Eri tavoin Jumalan kunniaksi

LAKIALOITE SAMAA sukupuolta olevien avioliitosta on jätetty eduskunnalle ja se on nyt lakivaliokunnan käsiteltävänä. Jää nähtäväksi, miten hallitus ja eduskunta siihen lopulta suhtautuvat.

Esitän arvauksen, että jossain muodossa avioliittolakia muutetaan viimeistään seuraavien eduskuntavaalien jälkeen. Silloin syntyy kansalaiskeskustelu, johon verrattuna vaikkapa viime kesän kuohunta Suomen Lähetysseurassa on pientä.

Ei liene perusteltua odottaa, että kirkko löytäisi avioliittoasiassa konsensuksen. Vapaamuotoisesta rukouksestakin tuntui olevan vaikea päättää. Vaarana on, että tulevassa keskustelussa linnoittaudumme omiin asemiin ampumaan vastapuolta.

Paukut voisi säästää sen pohtimiseen, miten eri intressit voivat elää rinnakkain. Hyvä askel asenteiden lientymiseen olisi se, että tunnustettaisiin eri näkemysten perustuvan erilaisiin inhimillisiin raamatuntulkintoihin.

VUOSIKAUSIEN KIRKOLLINEN selvitystyö ohitti yhden yllättävän mutta suomennoksessakin selkeänä esiintyvän Raamatun näkemyksen: homoseksuaaliset halut ja teot ovat seuraus epäjumalanpalveluksesta. Paavalin mukaan nelijalkaisten, matelijoiden ja muiden patsaiden palvonta johtaa lukuisiin paheisiin, joiden joukkoon hän lukee myös homoseksuaaliset halut ja teot (Room. 1:19–32).

Kristityt eivät palvo epäjumalien patsaita. Paavalin logiikalla kristitty homo on mahdottomuus, mutta tuskin kukaan on tällä raamatullisella kannalla. Vai väittääkö joku, että Lähetysseuran Kambodžaan lähettämä miespari palvoo ”ihmisten ja lintujen, nelijalkaisten ja matelijoiden” kuvia (Room. 1:23)?

Homoseksuaalisten parisuhteiden torjujat jakavat Paavalin kielteisen asenteen, mutta tyystin toisella perusteella kuin apostoli. Myönteisesti suhtautuvat puolestaan vetoavat raamattuargumentaatiossaan rakkauden etiikkaan, johon Paavalikin kiteyttää koko lain (Room. 13:8–10). Kumpikin osapuoli siis nojaa Raamattuun, mutta myös poikkeaa siitä.

> Syntyy kansalaiskeskustelu, johon verrattuna viime kesän kuohunta Suomen Lähetysseurassa on pientä.

OLISIKO AIKA tunnustaa, että puhdasta raamattuperustelua ei ole olemassakaan? Molemmissa kannoissa on mukana tulkitsijan lisä – siitä yksinkertaisesta syystä, että vastoin Paavalin oletusta kristittyjä homoseksuaaleja onkin olemassa.

Kun kirkko aikanaan joutuu ottamaan kantaa avioliittolain muutokseen, toivoisin, että kukin ymmärtäisi edustavansa *tulkintaa*, ei Raamatun näkemystä sellaisenaan. Ehkä se antaisi kullekin hiukan liikkumavaraa.

Paavalin aikana kiivasta keskustelua ei käyty parisuhteista vaan Mooseksen lain sitovuudesta. Apostoli kiinnitti huomiota siihen, että vastakkaisten kantojen takana oli sama motiivi: Jumalan kunnia (Room. 14:5–6). Tämä riitti hänelle.

Jos tämä riittäisi meillekin, jäljellä olisi enää asian käytännöllinen järjestäminen niin, että eri tavoin ajattelevat kristityt voisivat elää Jumalan kunniaksi samassa kirkossa.

Niko Huttunen
Kirjoittaja on Uuden testamentin tutkimuksen yliopistonlehtori.

MOD

rakentaa suvaitsevaisempaa kirkkoa

MOD-koulutus on työkalu kirkolle, jossa kaikki työntekijät käsittelevät asenteitaan erilaisuuteen.

Kirkkohallituksen maahanmuuttajatyön asioista vastaava **Marja-Liisa Laihia** pitää tärkeänä, että kirkossa jokainen työstää asenteitaan erilaisuuteen ja etniseen moninaisuuteen. Hän suosittelee tähän työkaluksi MOD-koulutusta, joka sopii kaikille vahtimestareista taloustoimistoon ja papeista perheneuvojiin.

MOD tulee sanoista moninaisuus, oivallus ja dialogi. *"MOD-koulutus on yksi väline edistää kulttuurien välistä kohtaamista, koska sen tarkoituksena on ehkäistä yhteiskunnan kehittymistä syrjivään suuntaan. Koulutus on osa kirkon työntekijöiden monikulttuurisuuskoulutusta ja sitä on järjestetty jo yli 10 vuotta"*, kirkkohallituksen toiminnallisella osastolla työskentelevä Laihia kertoo.

Koulutus sopii erityisesti täydennyskoulutuksena opettajille ja muille kasvatus- ja nuorisoalan toimijoille. Viime aikoina sitä on käytetty monimuotoisuuden johtamisen tukena. *"Esimerkiksi Helsingin kaupunki on toiminut julkishallinnossa edelläkävijänä ja ottanut MOD-koulutuksen osaksi henkilöstökoulutustaan"*, Laihia kehuu.

Ruotsissa syntynyt

MOD-koulutus sai alkunsa Ruotsissa 1980-luvulla Kirkkojen maailmanneuvoston apartheidin vastaisen kampanjan myötä. Ruotsalaisen yhteiskunnan monikulttuuristuminen toi mukanaan etnisiä konflikteja ja vähemmistöjen asemasta huolestuneet kristilliset tahot reagoivat tilanteeseen kehittämällä vuorovaikutusmenetelmiä.

Vuonna 2003 koulutuksen aineisto käännettiin ja muokattiin suomalaiseen yhteiskuntaan paremmin soveltuvaksi. *"Ennakkoluuloisten ja jopa rasististen käsitysten ilmaiseminen on kymmenessä vuodessa muuttunut sosiaalisesti hyväksytymmäksi. Toisaalta on hyvä, että näistä asioista voidaan nyt keskustella avoimemmin. Ihmiset joutuvat valitsemaan puolensa"*, toteaa pakolais- ja monikulttuurityön suunnittelija **Vesa Kukkamaa** Suomen Punaisesta Rististä.

SPR on yksi MOD-koulutuksen yhteistyötahoista. *"On tärkeää, että kirkko on vahvasti mukana antirasistisessa toiminnassa ja antaa vahvan tuen myös muille toimijoille. Yhteistyö on välttämätöntä, jotta Suomeen kehittyisi vahva ja näkyvä antirasistinen kansalaisliike"*, Kukkamaa ajattelee.

> Hämmästyttävän monella seurakunnan työntekijällä on ennakkoluuloja.

Jari Kivistö

Jan Edström, Matti Cantell, Aino-Kaarina Mäkisalo ja Gail Gardner osallistuvat MOD-koulutuksen ryhmätyöskentelyyn.

Tunnusta ennakkoluulot

MOD-menetelmän toimivuus perustuu käytännön toimintaan. Kursseilla tehdään toiminnallisia harjoitteita ja keskustellaan.

Se, että kurssilaisia kutsutaan työstämään asioita omakohtaisesti, on saanut jyväskyläläisen **Mirja Hytösen** osallistumaan MOD-kurssille jo useamman kerran. Kurssit ovat saaneet hänet huomaamaan ennakkoluuloja, joita hän ei aikaisemmin tiedostanut.

Maahanmuuttajatyötä tekevä Hytönen toivoo, että kaikki kirkon työntekijät kävisivät MODin. Hänen mielestään hämmästyttävän monella seurakunnan työntekijällä on ennakkoluuloja ja stereotypioita. Tämä näkyy muun muassa kahvikeskusteluissa, joissa saatetaan leimata joitakin ryhmiä tietynlaisiksi. Hytönen onkin arjen kohtaamisissa käyttänyt MODin harjoituksia.

”Harjoituksista on apua työyhteisöllekin. Keskinäinen kunnioitus, sietokyky ja joustavuus lisääntyy”, Mirja Hytönen kertoo.

Yhteiskunnallisen työn diakoni **Sari Peltonen** vetää MOD-koulutuksia Tampereella. Hänen mielestään on tärkeää oppia samaistumaan sorretun asemaan.

”Tutustuminen toisen kulttuurin tai uskonnon edustajiin lisää tietoa, kokemusta ja käsitystä siitä, että lopulta ihmisillä on keskenään paljon yhteistä. Kun joutuu vertaamaan valintojaan toisten erilaisiin elämänvalintoihin, pääsee miettimään, miksi jotkut asiat ovat minulle itsestäänselvyyksiä ja toiselle vieraita. Ymmärrys erilaisuutta kohtaan on aina hyödyllistä kaikille ihmisille”, Sari Peltonen uskoo.

Heidi Rautionmaa

Lisätiedot: marja-liisa.laihia@evl.fi

Pyhät tekstit
dialogin lähtökohdaksi

Uskontodialogia käydään nyt uudella menetelmällä.
Sen nimi on Scriptural Reasoning.
Lähtökohtana on jokaisen uskonnon pyhä teksti.

Kirkkohallituksessa järjestettiin marraskuussa Scriptural Reasoning -menetelmää mukaileva dialogitapaaminen. Kirkko ja juutalaisuus sekä Kirkko ja islam -työryhmien koolle kutsumaan tapaamiseen osallistui edustajia kolmesta uskonnosta: juutalaisuudesta, kristinuskosta ja islamista.

Scriptural Reasoning -menetelmää on käytetty Cambridgen yliopiston yhteydessä toimivassa uskontojen välisen ohjelman opetuksessa (Cambridge Inter-Faith Programme). Siinä ovat keskeisessä osassa uskontojen pyhät kirjoitukset ja uskontojen edustajat näiden tekstien lukijoina ja tulkitsijoina.

Kunkin uskonnon edustaja tuo tapaamiseen lyhyen tekstikatkelman, jonka pohjalta hän pitää lyhyen alustuksen. Tämän jälkeen ryhmässä käydään vapaata keskustelua.

Pyrkimyksenä ei ole pitää esitelmää oman uskonnon perusteista tai valitusta teemasta. Sen sijaan menetelmässä myönnetään, että jokainen keskusteluun osallistuva edustaa uskontoaan omista lähtökohdistaan.

Yleistyksiä ei lausuta

Keskustelussa ei lausuta yleistyksiä siitä, miten kussakin uskonnossa nähdään jokin asia, vaan kiinnostuksen kohteena on keskustelijan näkökulma.

Vaikka Scriptural Reasoning -menetelmällä pyritään edistämään uskontojen välistä vuoropuhelua, keskustelun pyrkimyksenä ei ole laatia julkilausumia siitä, mistä asioista voidaan olla yhtä mieltä ja mistä ollaan eri mieltä. Tämäntyyppiselle keskustelulle on omat fooruminsa.

Scriptural Reasoning -menetelmässä sen sijaan painotetaan, että dialogia voidaan käydä myös ruohonjuuritasolla ilman erityistä teologista asiantuntemusta.

Uusia näkökulmia omiin teksteihin

Dialogitapaamisen osallistujat pitivät tekstilähtöistä ja keskustelumuotoista lähestymistapaa mielekkäänä ja hedelmällisenä tapana tutustua toisen uskonnon pyhiin kirjoituksiin. Keskustelussa avautui uusia näkökulmia myös omiin teksteihin.

Dialogitapaamisia päätettiin vastaisuudessa jatkaa uudella menetelmällä.

Seuraavaksi aiheeksi kaavailtiin toisen kohtaamista kunkin uskonnon pyhissä kirjoituksissa. Toisen kohtaamisen vaikeutta ei tulisi peitellä tai vältellä, sillä uskontojen itseymmärryksen mukaisesti kullakin uskonnolla on toiset poissulkeva erityisasema. Tästä lähtökohdasta tulisi käydä rehellistä ja kunnioittavaa dialogia.

Aikaisemmin kolmen uskonnon dialogitapaamisia on järjestetty syksyllä 2012 teemasta ”Uhri kolmessa monoteistisessa uskonnossa” sekä keväällä 2013 teemasta ”Pyhäpäivä kolmessa monoteistisessa uskonnossa”.

Marika Pulkkinen
Kirjoittaja on Kirkko ja juutalaisuus -työryhmän jäsen sekä tohtorikoulutettava Suomen Akatemian projektissa ”Pyhät tekstit ja traditiot muutoksessa”.

Lue lisää: interfaith.cam.ac.uk ja scripturalreasoning.org

Maailman uskonnot 2014

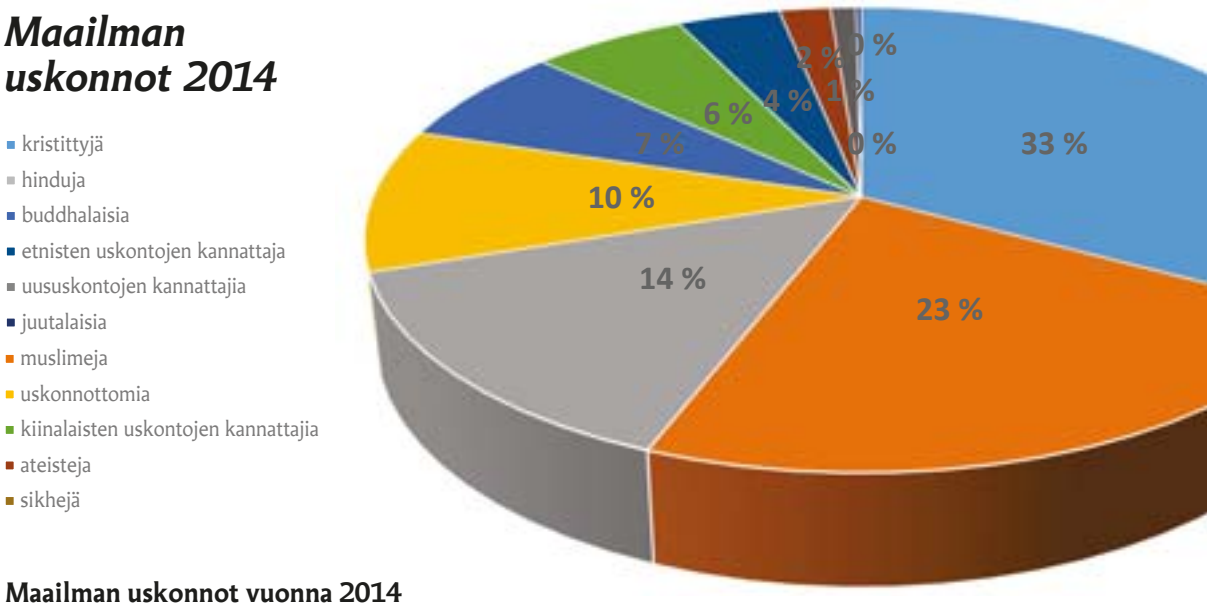

Maailman uskonnot vuonna 2014

kristittyjä	2376 miljoonaa	33 %
muslimeja	1661 miljoonaa	23 %
hinduja	1000 miljoonaa	14 %
uskonnottomia	683 miljoonaa	10 %
buddhalaisia	514 miljoonaa	7 %
kiinalaisten kansan-uskontojen kannattajia	435 miljoonaa	6 %
etnisten kansan-uskontojen kannattajia	251 miljoonaa	4 %
ateisteja	137 miljoonaa	2 %
uususkontojen kannattajia	64 miljoonaa	1 %
sikhejä	26 miljoonaa	0 %
juutalaisia	14 miljoonaa	0 %

(Lähde: International Bulletin of Missionary Research, January 2014.)

Kristittynä Suomessa
- opintolinja maahanmuuttajille

Lukuvuoden mittainen linja sopii 1–2 vuotta Suomessa asuneelle, joka taitaa suomen kielen alkeet. Linjalla opiskellaan suomen kieltä ja Raamattua sekä tutustutaan suomalaiseen yhteiskuntaan ja työelämään. Opintoihin voi saada kotoutumis- tai opintotukea. Hae nyt!

Lisätiedot:
marja-kaarina.marttila@sro.fi, p. 09 5123 9129.
Suomen Raamattuopisto, Kauniainen. www.sro.fi/krisu

SUOMEN RAAMATTUOPISTO

Awajin luterilaisille oma kirkko

Jorma Pihkala

Awajin seurakunnan kirkko on suomalais-japanilaisen yhteistyön tulos.

JAPANISSA AWAJIN saarella Sumoton kaupungissa toimiva luterilainen seurakunta sai maaliskuussa käyttöön omat kirkkotilat, kun suomalaisten ja japanilaisten yhteistyönä rakentama kirkkorakennus valmistui. Kansanlähetys aloitti työn Sumoton kaupungissa viisitoista vuotta sitten. Noin 30 jäsentä käsittävä seurakunta on kokoontunut tähän asti ahtaissa vuokratiloissa.

Kirkon kokonaiskustannukset nousevat noin 385 000 euroon, joista Kansanlähetys on ottanut vastuulleen 154 000 euroa. Loput saadaan lainana Länsi-Japanin evankelis-luterilaisen kirkon eläkerahastosta ja paikallisesta pankista. Pankkilainan osuus on ¬270 000 euroa. Lainat seurakunta pyrki maksamaan sovitussa aikataulussa. Seurakunta hankki kirkon 770 neliön tontin uhrivaroilla.

”Kirkon pääurakoitsija Itä-Tokushiman luterilaisen seurakunnan jäsen **Takaki** on huolehtinut siitä, että työn laatu on erinomaista”, työmaata tarkastanut arkkitehti **Isto Pihkala** kertoi.

Kirkon suunnittelussa on auttanut myös arkkitehti **Hannu Nokelainen**. Seurakuntasali ja lasten huone muodostavat kirkkosaliin liittyvän kokonaisuuden liukuovin, joten kaikkiaan tilaan mahtuu toistasataa henkeä, lähetystyöntekijä **Jorma Pihkala** iloitsee.

Eräältä seurakunnan toimintaan osallistuvalta yrittäjältä saatiin lahjoituksena 70 tuolia. Pappila sijaitsee toisessa kerroksessa. Sen ensimmäiset asukkaat ovat lähetystyöntekijät **Daniel** ja **Mari Nummela**, jotka palasivat toiselle työkaudelle maaliskuussa.

Vuokko Vänskä

Kylväjällä vauhdikas juhlavuosi

EVANKELIS-LUTERILAINEN LÄHETYSYHDISTYS Kylväjä viettää tänä vuonna 40-vuotisjuhliaan. Juhlavuosi koostuu julkaisuista, uudistuksista, matkoista ja tapahtumista.

Vuoden alussa seurakunnat saivat Kylväjästä lähetyksen perhepaketin, joka piti sisällään lähetysmateriaalia erityisesti seurakuntien lapsi-, varhaisnuoriso- ja nuorisotyön tueksi. Myös *Kylväjä*-lehden ulkoasu uudistui juhlavuoden kunniaksi.

Vuoden aikana ilmestyy *Kalastaja kuivalla maalla* -kirja, jossa on Luukkaan evankeliumin selitystä vuoden jokaiselle viikolle. Kirjan kirjoittamiseen ovat osallistuneet monet lähetystyöntekijät. Lukija pääsee kurkistamaan, miten evankeliumitekstejä selitetään ihmisille eri puolilla maailmaa.

Kylväjän juhlavuoden matkat suuntautuvat huhtikuussa Turkkiin ja syyskuussa Baikalin alueelle Itä-Siperiaan.

Lähetyksen kesäpäivien vieraaksi saapuu Länsi-Japanin evankelis-luterilaisen kirkon presidentti **Hideki Matsumura**. Kesäpäivillä saa ensiesityksensä muusikko-lauluntekijä **Jukka Salmisen** säveltämä lähetysmusikaali, jossa matkustetaan Bangladeshiin ja Mongoliaan. Toiveena on, että myös seurakuntien lapsikuorot innostuvat esittämään lähetysmusikaalia.

Elina Tervonen

Lähetyksen kesäpäiviä vietettiin vuonna 2009 Vihdissä.
Piispa Mikko Heikka siunasi lähetystyöntekijöiksi ensi kertaa työhön lähetettävät Vihdin kirkossa.

Susanne Vuorinen

Kohti rauhaa Keravalla

Keravan seurakunta osallistuu Syyrian sodan uhrien auttamiseen yhdessä Kirkon Ulkomaanavun kanssa. Uudet valmiusjoukot saadaan liikkeelle nopeasti.

Tarja Suomalainen

Timo Vaaranen ja Kimmo Uhrman keräävät rahaa kirkon ulkomaanavun rauhantyölle.

Kun Syyrian kriisi kantautui Keravan seurakunnan tietoon, seurakunta osoitti 10 000 euroa talousarvioavustusta kriisin uhrien auttamiseen.

Keravan seurakunnan kansainvälinen diakoniatyö painottuu ihmisoikeus- ja rauhantyöhön. Sen kautta autetaan haavoittuvassa asemassa olevia lähimmäisiä aktiivisiksi osallistujiksi, oman elämän omistajiksi ja yhteiskunnallisiksi vaikuttajiksi.

Rauhantyön ja katastrofityön tukemiseksi Kirkon Ulkomaanapu on perustanut Nopean toiminnan joukot, joihin jo useat seurakunnat ovat liittyneet. Myös Keravan seurakunta perusti Nopean toiminnan joukot syksyllä 2013. Jo marraskuussa Keravalla järjestettiin kaksi lipaskeräystempausta Kirkon Ulkomaanavun katastrofityön tukemiseksi.

Valmiusjoukoissa

Keravalaiset **Timo Vaaranen** ja **Kimmo Uhrman** saivat kutsun lipaskeräystempaukseen sähköpostitse ja reagoivat nopeasti.

”Voin auttaa tekemällä vapaaehtoistyötä ja rukoilemalla. Minun vaatimaton panokseni on kertoa mihin rahaa kerätään. Näen, kuinka ihmiset auttavat, vaikka ensin empivät”, Timo Vaaranen kertoo.

”Reagoimme akuuttiin hätään. Kaikki tapahtui äkkiä. Kerääjiä olisi hyvä olla valmiusjoukoissa enemmänkin. Lipaskeräys tuo maailman tapahtumat lähelle”, Kimmo Uhrman sanoo.

Nopean toiminnan joukot innostavat erilaisia ihmisiä osallistumaan seurakuntien ja Kirkon ulkomaanavun yhteistoimintaan. Syyrian pakolaisleireillä avustusvaroilla tuetaan pakolaisten jaksamista ja rauhan säilymistä leiriolosuhteissa.

Tähtäimessä paluu

Kirkon Ulkomaanavun rauhantyö korostaa sekä konfliktien ratkaisua että niiden ennaltaehkäisyä. Syyrian pakolaisleireillä tehdään molempia. Konfliktien ennaltaehkäisyssä tuetaan ihmisten jokapäiväistä elämää epävakaissa olosuhteissa. Heille tarjotaan toivoa, mahdollisuuksia kouluttautua ja valmistautua konfliktinjälkeistä elämää varten.

Kirkon Ulkomaanapu pitää yhteyttä leireillä oleviin perinteisiin johtajiin. Heillä on suuri rooli mahdollisten konfliktitilanteiden ratkaisemisessa.

Virpi Paulanto
Keravan seurakunnan Kansainvälisen työn vastaava
Aaro Rytkönen
Kirkon Ulkomaanavun vaikuttamistyön johtaja

Golfaa lähetykselle Hyvinkäällä

Heinäkuussa järjestetään jo viidennen kerran perinteeksi muodostunut Missio Golf Hyvinkään golfkentällä. Kisan tuotto ohjataan Hyvinkään seurakunnan kautta lähetystyön hyväksi.

Tapahtuman puuhamiehiä ovat pastori **Kosti Kallio** ja rovasti **Veli-Pekka Toiviainen**. Toiviainen toi idean Espanjan Aurinkorannoilta, jossa hän työskenteli suomalaisten pappina. Kosti Kalliota golfkärpänen puri lähetystyössä Japanissa.

Viime kesän golfkisan suojelijana toimi Espoon piispa **Tapio Luoma**.

”Määrätietoisuutta, yhteisöllisyyttä, levollisuutta ja kärsivällisyyttä tarvitsemme aina kaikessa elämässämme”, piispa Luoma sanoi lähettämässään tervehdyksessä ja toivotti antoisaa kesätapahtumaa, Jumalan siunausta sekä paljon iloa hänen lahjoistaan. Tänä vuonna tapahtuman suojelijaksi on lupautunut kaupunginjohtaja **Raimo Lahti**.

Kisaan voivat osallistua voimassa olevan pelioikeuden haltijat, joiden tasoitus on enintään 36. Tapahtumapäivänä pidetään myös puttikisa, johon voivat osallistua nekin, joille golf on tuntematon laji tai joilla ei ole pelioikeutta.

Vuokko Vänskä

Vuokko Vänskä

Missio Golf 29.7.2014.

Lisätietoja:
kosti.kallio@evl.fi.
puhelin 040 547 962.
Ilmoittautumiset:
Hyvinkään golfin sivustolla
http://www.hyvigolf.fi/
toukokuusta lähtien.

Pastori Kosti Kallio ja rovasti Veli-Pekka Toiviainen toivottavat kaikki lähetyksen ja golfin ystävät tervetulleiksi heinäkuussa Hyvinkäälle.

Uudet työryhmät aloittaneet

Kirkon ulkoasiainneuvosto on asettanut uudet työryhmät vuosiksi 2014–2016.

Kirkko ja juutalaisuus -työryhmä edistää kristinuskon ja juutalaisuuden keskinäistä tuntemista. Se osallistuu uskontojen vuoropuheluun, rakentaa kirkon teologista itseymmärrystä ja kitkee antisemitismiä.

Kirkon edustajiksi työryhmään on nimetty TT **Pekka Lindqvist** (pj.), dosentti **Raimo Hakola**, toimittaja TM **Anu Heikkinen**, dosentti **Anni Maria Laato**, kirkkoherra TT **Marko Marttila**, TM **Marika Pulkkinen**, TM **Hanna Rissanen**, akatemiatutkija TT **Hanne von Weissenberg** sekä johtava asiantuntija **Tomi Karttunen**, joka toimii työryhmän sihteerinä.

Kirkko ja islam -työryhmä seuraa islamin kohtaamiseen liittyvää tutkimusta sekä missiologisia ja uskontoteologisia kysymyksiä, tuottaa aineistoa kirkon ja yhteiskunnan käyttöön sekä osallistuu muslimien kanssa käytävään dialogiin.

Työryhmän jäseniksi on valittu piispa **Kaarlo Kalliala** (pj.), dosentti **Haseeb Shehadeh**, aluekoordinaattori **Elisabet Elo**, TT **Heidi Hirvonen**, pastori **Kaarlo Yrttiaho**, kansainvälisen työn sihteeri **Tarja Korpaeus-Hellsten**, seurakuntapastori **Marko Heusala** ja johtaja **Risto Jukko** (siht.).

Lähetys- ja uskontoteologinen työryhmä edistää lähetys- ja uskontoteologista tutkimusta ja koulutusta sekä tuottaa uskontojen kohtaamista koskevaa aineistoa.

Työryhmän jäseniä ovat johtaja Risto Jukko (pj.), pääsihteeri **Jyri Komulainen**, TM, LTO **Silja Lamminmäki-Vartia**, seurakuntapastori **Marketta Antola**, professori (ma.) **Auli Vähäkangas**, yliopistonlehtori, TT **Pekka Lund**, koulutuskoordinaattori, TM **Elina Ruoko**, lähetysteologi, TT **Jaakko Rusama** ja uskontokasvatussihteeri **Pekka Y. Hiltunen** (siht.).

Näiden työryhmien lisäksi ulkoasiainneuvoston alaisuudessa toimii ekumeenisten yhteyksien työryhmä ja Itä-Euroopan työryhmä.

Neljä viikonloppua tietoa lähetystyöstä ja oman kutsumuksen löytämisestä

HOPE-KURSSIT

Ryttylä, Kansanlähetysopisto 2014–2015

Hope I 12.–14.9.2014 Ohjelmassa mm. • Lähetys Vanhassa testamentissa • Idän työ ja Inkerin kirkko • Kulttuurien kohtaamisen vaikeuksia • Israelilainen ilta • Lähetyskutsu • Jumalanpalvelus Inkerin kirkon tapaan.

Hope II 28.–30.11.2014 Ohjelmassa mm. • Sovituksen universaalisuus • Millaista työtä on tarjolla? • Valinta- ja koulutusprosessit • Japanilainen ilta • Lähetyksen johto tentittävänä • Jumalanpalvelus Länsi-Japanin Ev.lut. kirkon tapaan.

Hope III 6.–8.2.2015 Ohjelmassa mm. • Lähetys Uudessa testamentissa • Raamatunkäännöstyöstä ja kielenoppimisesta • Minä maailmalla – kulttuurishokista kulttuurienväliseksi toimijaksi • Kehitysyhteistyö lähetystyössä • Afrikkalainen ilta • Köyhyyden kohtaamisesta • Jumalanpalvelus afrikkalaiseen tapaan.

Hope IV 20.–22.3.2015 Ohjelmassa mm. • Lähetyskenttä keskellämme • Islamin kohtaaminen • Etuaasialainen ilta • Miten tästä eteenpäin? • Jumalanpalvelus etuaasialaiseen tapaan.

Hinnat: 50 €/vkl (omin liinavaattein) 3-4 hh, sis. ruuan ja opiskelumateriaalin. **Haku 1.9. mennessä:** www.kansanlahetysopisto.fi/opisto/lyhytkurssit/hope-kurssi. **Lisätietoja:** timo.tuikka@sekl.fi, 044 565 1391. **Kurssivastaavat:** Anne Tuovinen ja Timo Tuikka, Kansanlähetysopisto, Ryttylä. Viikonloppu alkaa perjantaina klo 17 ja loppuu sunnuntaina klo 15 mennessä.

ISRAEL-PÄIVÄT Ryttylässä, KL-opistolla 26.–28.9.2014

Auta parantamaan lehteämme

***Kirkkomme Lähetys** -lehden toimitus haluaa vastata lukijoiden toiveisiin entistä paremmin. Sen vuoksi kutsumme sinut mukaan **lukijakyselyyn** osoitteessa sakasti.evl.fi/kirkkommelahetys. Palautesivu on avoinna 31.5.2014 asti.*

Kyselyn voi palauttaa myös postitse toukokuun loppuun mennessä osoitteella: Kirkkomme Lähetys -lehti, Kirkkohallitus, PL 185, 00161 Helsinki.
Kyselyyn voi vastata myös nimettömänä. Yhteystietonsa ilmoittaneiden kesken arvomme kolme kirjapalkintoa.

Veden ÄÄRELLE

Valtakunnalliset LÄHETYSJUHLAT

VAASASSA 6.–8.6.2014

EVANKELIS-LUTERILAISET SEURAKUNNAT VAASASSA

SUOMEN LÄHETYSSEURA

Veden äärellä

Missiologinen symposiumi syrjäytymisestä, sovinnosta ja voimaantumisesta

Aika: perjantai 6.6.2014 klo 8.30-16.00
Paikka: Hansa-kampus, Ruutikellarintie 4, 65100 Vaasa
Mukana mm. piispa Simo Peura, toiminnanjohtaja Seppo Rissanen, piispa Jacob Moreto, TT Anneth Munga, rouva Zhong Fei, TT Kirsi Leikola, pastori Risto Leikola sekä TT Mari Pöntinen.
Osallistumismaksu 40 euroa.
Tarkempi ohjelma Valtakunnallisten Lähetysjuhlien verkkosivuilla:
www.lahetysjuhlat.fi/symposiumi

Näin tehdään lähetyslehti
pienin ponnistuksin

Lehti vie vain pari työpäivää numeroa kohti.

Tampereen Harjun seurakunnan lähetyslehti tehdään vikkelästi viranhaltijoiden ja vapaaehtoisten yhteistyöllä. ***Lähetysrengas*** *ilmestyy paperisena ja verkossa.*

Lähetyssihteeri Riitta Laiho ja vapaaehtoinen Johanna Sommers-Piiroinen suunnittelevat seuraavaa Lähetysrengas-lehteä.

TAMPEREEN HARJUN seurakunnan lähetyslehti *Lähetysrengas* alkoi ilmestyä verkossa pari vuotta sitten. *"Kaikki hyvät lehdet ovat tänä päivänä netissä!"* seurakunnan lähetyssihteeri **Riitta Laiho** perustelee leikkisästi. Verkkoon kannattaa hänen mielestään panostaa monesta syystä. *"Lehti on siellä laajemmassa jaossa ja useamman käden ulottuvilla. Verkko on myös ekologinen ja ilmainen ja mahdollistaa lehden käytön helposti esimerkiksi rippikoulussa. Jotkut lähetysrenkaisiin kuuluvat haluavat lehdestä vain sähköisen version."*

LÄHETYSRENGAS-LEHDEN ELÄMÄ netissä kaipaa Riitta Laihon mielestä vielä kehittämistä. Ulkoasua on ajateltava myös päätteeltä lukevan henkilön näkökulmasta. Lehden pitää myös löytyä helposti. *"Mielestäni linkki lehteen pitäisi laittaa seurakunnan verkkosivuston etusivulle. Tieto verkkolehdestä olisi hyvä kirjoittaa myös painettuun lehteen ja lähetystyön esitteeseen."*

Seurakunnan lähetyslehden tarkoitus on yksinkertainen. Lehti tiedottaa Harjun lähetystyöstä maailmalla ja kotimaassa. *"Haluamme lehden välityksellä pitää yhteyttä vanhoihin lähetystyön ystäviin ja jakaa heille tietoa, mutta haluamme tavoittaa myös uusia lähetystyöstä kiinnostuneita."*

LEHDEN SISÄLTÖ kootaan lähettien kirjeistä, seurakunnan työntekijän kirjoittamasta hartaudesta, lähetystapahtumajutuista ja lähetystyöntekijöiden yhteystiedoista. Suuri osa teksteistä on seurakunnan vapaaehtoisten kirjoittamia.

Niukkenevien resurssien aikana on tärkeää huolehtia, että lehden tekeminen ei vaadi kohtuuttomasti aikaa eikä rahaa. *Lähetysrengas*-lehti vie Riitta Laihon mukaan vain pari työpäivää numeroa kohti. Tekstit kokoaa ja lyhentää kolmen hengen tiimi. Siihen kuuluu Laihon lisäksi lähetyspappi **Martti Lammi** sekä lähetystoimikunnan jäsen, mediakouluttaja **Johanna Sommers-Piiroinen**, joka myös suunnittelee lehden ulkoasun vapaaehtoistyönä. *"Johanna on ollut kullan arvoinen apu lehden kehittämisessä",* Riitta Laiho kiittää.

Danielle Miettinen

Kierrätyspiste

Miten sinun seurakunnassasi tehdään lähetystyötä? Laita idea kiertämään: danielle.miettinen@kolumbus.fi

Korridorsteologi

"Jag har aldrig förstått det där med mission. Vad är det för idé i en modern värld?"

FRÅGAN KASTAS frimodigt och ärligt ut på ett möte för förtroendevalda och anställda. Jag hänger i dörren. Hade egentligen inte tänkt säga något. Men så kastas jag tillbaka i en kontorskorridor med slitna heltäckningsmattor i sjätte våningen på ett lika slitet höghus. Jag har just öppnat dörren och hälsat god morgon till **Antigoni** som är grekisk-ortodox. På väg till mitt rum passerar jag kontor där mina kolleger sitter vägg i vägg: **Terry**, stram, korrekt britt och baptist, **Mette** som är lutheran liksom jag, rumskompisen **Keith** –presbyterian.

HADE JAG svängt vänsterut skulle lika glada ansikten ha välkomnat mig: **Hany** – egyptier och adventist med utbildning i Beirut, **Josef** som är evangelikal, **Jackie** – kopt, **Rita** som är maronit, käraste vännen **Rasha**, som är hemlös kristen fostrad i kyrkor än här, än där beroende på vart hennes kristna mamma lyckades smussla sina barn i hemlighet för sin muslimske make och **Lefteris**, grekcyprioten och Livetsordaren vars namn betyder "frihet" och som inte klarar av att sitta stilla när han ber.

Det är inte allt. De är fler:

På våningen ovanför sitter de iranska vännerna: konvertiter utan hemlandsband och ibland under namn de inte föddes med, saliga religiösa blandningar där en enda människa – likt **Eileen** – kan förenar ett armenskt och frikyrkligt arv i en varmhjärtad och begåvad personlighet som kan uttrycka sig på fem olika språk och fyra olika alfabeten. Mitt i kitteln sitter tyska **Paulus**, nordeuropé och lutheran liksom jag.

MED DESSA firar jag morgonandakt, delar lunch, diskuterar arbetsfrågor och bekymmer.

När jag lämnar dem efter två och ett halvt år av vardagar är jag oändligt mycket rikare. De tvingade mig att dela tro på ett sätt mina fördomar hade satt – och till min stora sorg återigen sätter – stopp för här i hemlandet.

> Vi är så olika att olikheterna inte längre spelar någon roll.

Christa Mickelsson

Men med vännerna på SAT-7 lever och verkar jag (vilket underbart ord, detta "verka") sida vid sida, utan att någon ger avkall på sitt eget, men i en situation där vi inte har råd att förfasa oss över varandras förmodade konstiga teologiska preferenser. Vi är så olika att olikheterna inte längre spelar någon roll. Det som är gemensamt blir det viktiga. Det – och uppdraget att "verka".

Mission är att dela, och för att det ska ske på riktigt måste någon ge sig ut för att tillåta Mötet.

Mission är inte att åka *läääängt* bort för att det "vi" jag tror mig representera skulle vara så förtvivlat bra. Mission är att resa mellan ett hem till ett annat, och senare kanske återvända med insikten: Familjen är större.

Liksom Gud alltid är.

Och det mötet blir inte av om ingen åker, om ingen längre gör resan.

Därför tror jag att det är nån idé med mission. Också i en modern värld.

May Wikström

Skribenten är chefredaktör för Kyrkpressen.

Carita Riitakorpi

Hitta det genuint *kristna*

Stiftssekreteraren Tomas Ray är intresserad av att hitta det genuint kristna bakom det kulturella skalet.

Tomas Ray på FMS utjämningsresa 2013 i Phnom Penh.

Missionen hamnar ibland i skymundan och riskerar att drunkna i kyrkans övriga verksamhet. Men kyrkan har alltid haft ett globalt fokus, framhåller den nye stiftssekreteraren **Tomas Ray**. Han är intresserad av att hitta det genuint kristna bakom det kulturella skalet.

Det bästa sättet att bilda sig en uppfattning om mission är att besöka de lokala kyrkorna utomlands, säger Tomas Ray. Han vill föra kyrkans medarbetare ut till samarbetskyrkorna för att visa hur missionen jobbar. ”*Jag tror att vi bäst blir inspirerade till att jobba för missionen om vi ser hur den fungerar i verkligheten, inte bara läser om den i rundbrev eller lyssnar till föredrag.*”

Den nye stiftssekreteraren vill därför jobba speciellt med studieresor. Resorna är öppna för alla och inte tänkta enbart för dem som från förut varit intresserade av mission.

Personligt engagemang

Tomas Ray har ett personligt intresse för det internationella arbetet. Redan innan studietiden jobbade han med evangelisation i två olika korttidsmissionsorganisationer i Norden och i Frankrike. ”*Under studietiden deltog jag i ett utbildningsprogram i diasporaarbete och gjorde en praktikperiod på Svenska Kyrkan i Melbourne i Australien.*” De senaste åren har han som präst haft aktiva kontakter till Finska Missionssällskapet. Under årens lopp har det också blivit många besök till missionsfält främst i Asien. ”*Senast var jag i Kambodja och Thailand för att lära mig mera om människohandel, som är ett av världens största problem just nu*”, berättar Ray.

Som stiftssekreterare är Tomas Ray också aktivt engagerad i det fyraåriga samarbetsavtal, som Borgå stift undertecknat med Malawis lutherska kyrka. ”*Det fanns tankar om att Malawi skulle bli ett vänstift för Borgå stift. Vi bör följa upp och utvärdera den kontakten och se vad som händer när tiden går ut*”, berättar Ray, som lämnar dörren öppen även för andra möjliga alternativ.

Johanna Södö

SLEF sänder ut allt fler

Det närvarande året medför en rejäl ökning i antalet missionärer som Svenska Lutherska Evangeliföreningen sänder ut till arbete utomlands. Tyngdpunkten ligger fortfarande på Kenya, men antalet anställda i Främre Asien har ökat under de senaste åren.

För närvarande har organisationen tio utsända medarbetare, medan tre väntar på avresa. I början av nästa år kommer antalet missionärer att vara uppe vid 13, vilket innebär en fördubbling av antalet utsända jämfört med situationen för ett par år sedan. ”*Först av allt tänker jag att ökningen beror på att folk har bett om fler missionärer. Till en del kan det också förklaras med att vi har haft ett stort intresse för missionspraktik bland unga de senaste åren*”, berättar missionsledare **Brita Jern**.

Ett samarbete förverkligas i praktiken på hemmaplan genom att missionärer från SLEF, Såningsmannen och Folkmissionen under våren utbildas på Såningsmannens missionskurs vid bibelinstitutet i Grankulla.

Johanna Södö

Sedan 2005 är SLEF involverat i ett bibel-översättnings-projekt i Samburu i centrala Kenya. Timothy och David koncentrerar sig på jobbet.

Globala perspektiv

vid Ungdomens Kyrkodagar

Kyrkans internationella arbete har traditionellt varit med på ett hörn vid Ungdomen Kyrkodagar som i år hölls i januari på Lärkkulla i Karis. I år handlade en av temagrupperna om freds- och försoningsarbete på flyktingläger i Västafrika. Det är viktigt att ungdomar på frivillig basis kan engagera sig för att åstadkomma något bra för sitt eget samhälle, betonar föreläsaren **Martina Lindroos**. Det här gäller såväl i Finland som utomlands.

Lindroos har tidigare varit engagerad i organisationen Right to Play, som specialiserat sin verksamhet på att använda lek och sportevenemang som ett redskap i försoningsarbete i krigshärjade samhällen. För närvarande är Lindroos ledare för ett utbildningsprogram i Globalt ansvar vid Borgå folkakademi.

De globala frågorna om fred och försoning väckte många ungas intresse under kyrkodagarna. Efter intressanta diskussioner och mångsidiga föreläsningar smakade det gott med en kopp kaffe till förmån för missionen.

Johanna Södö

Prenumerationer och adressändringar
Tfn: 09 18021
e-post: lahetyslehti.kirkkohallitus@evl.fi
Kyrkostyrelsen /
Kyrkans missionscentral
PB 185
00161 Helsingfors

Utgivare
Kyrkans missionscentral
PB 185
00161 Helsingfors
Tfn: 09 18021
Fax: 09 1802 436
sakasti.evl.fi > Tutkimukset ja julkaisut > Lehdet

Chefredaktör
Risto Jukko

Redaktionssekreterare
Danielle Miettinen
danielle.miettinen@kolumbus.fi

Redaktion
Ville Auvinen
Kari Eskelinen
Paula Laajalahti
Maija Sankari
Juhana Sihvo
Johanna Södö
Vuokko Vänskä

Tryck
Unigrafia Oy

Grafisk planering
Hanna Sario / Unigrafia Oy
Layout
Leena Heikkilä

Upplaga
4000 st.

Tidningen utkommer
två gånger per år.
Nästa nummer utkommer i oktober 2014.

Tidningen skickas till församlingar, missionssekreterare, kyrkligt anställda präster, lektorer och religionslärare. Utöver detta skickas tidningen som gruppförsändelse till bland annat kyrkans missionsorganisationer, domkapitel och missionskontor.

ISSN 0789-5135

441 697
Painotuote

BFE1

BA2
Itella Posti Oy

Itella Green

Lähetystyöntekijä, perushoitaja Liisa Saarenketo opettaa Etelä-Sudanin Magwin kylän naisille terveystietoa.

Kuva: Antti Saarenketo

RAUHAA ETELÄ-SUDANIIN

Herra, näet miten siskomme ja veljemme kärsivät, sotaa ja levottomuutta jälleen. Vain lyhyen rauhanajan saivat kokea. Armahda ja anna maahan sovinto.

Kiitos, että rauhasi asuu niiden sydämissä, jotka turvaavat Sinuun, vaikka ympärillä kuohuu. Ole lähellä sairaita. Sinä yksin voit heitä lohduttaa ja auttaa. Kiitos, että tunnet niin kansojen historiat kuin yksittäisen ihmisenkin.

Liisa ja Antti Saarenketo
Kirjoittajat ovat tehneet seurakuntatyötä Etelä-Sudanin Jubassa. Tällä hetkellä työ tapahtuu Suomesta käsin vierailemalla lyhyitä jaksoja kerrallaan. Lähettävä järjestö on Sley.

SUOMEN EV. LUT. KIRKKO